

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμῶν
ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συγ-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 27

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἵστερα εἶπε στὸ Μοκοκό, ὅτι τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα θάστελνε τ' αὐτο-
κίνητό του νὰ τὸν πάρει, αὐτὸν καὶ
τὴ χορεύτρια, γιὰ νὰ ἴδωσιν τὴ μεγά-
λη γιορτὴ τοῦ ὑπουργείου. Μάλιστα
ρωτοῦσε, ἂν ἡ Ἰσλὲ θὰ μπορούσε νὰ
χορέψῃ λιγάκι μπροστὰ στοὺς καλε-
σμένους.

— Ἰσλὲ ξέρει χορεύει ὠραῖα, εἶπε
τὸ βασιλόπουλο. Ἰσλὲ ξέρει τὸ χορὸ
τῆς φωτιᾶς, τὸ χορὸ τοῦ πολέ-
μου, τὸ χορὸ τῆς χαρᾶς. Κι' ἐ-
γὼ ξέρω καὶ θὰ χορέψω μαζί
της, ἂν θέλετε.

Ἄν ἤθελε ὁ ὑπουργός; Μὰ
ἦταν γοητευμένος. Νὰ χορέψῃ
στὸ παλάτι τοῦ ὁ ἴδιος ἐ γιὸς
τοῦ βασιλιά τῶν Ἀκουτονάρ, μὰ
αὐτὸ ἦταν ἐπιτυχία ἀνέλπιστη!
Οἱ συνάδελφοί του θάβλαζαν ἀ-
πὸ τὴ ζήλεια τους!

Ὁ Αὐγουστος, ὁ Πούμ-Πούμ
κι' ὁ Ἡρακλῆς κοιτάζονταν κρυ-
φά, ὅσο βαστοῦσε αὐτὴ ἡ συνο-
μίλια.

Τὰ πράγματα πῆγαιναν ὡ-
ραῖα, πολὺ ὠραῖα· ἀλλὰ πῶς
θὰ τάφερναν νὰ κάμουν λόγον
γιὰ τὸν Πατατούκα καὶ τὸ δια-
μάντι;

Μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ γύρισε ὁ
ὁπάλληλος πού εἶχε πάρει τὴ
διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ. Ἦταν
λιγάκι στενοχωρημένος καὶ κρα-
τοῦσε στὸ χέρι ἕνα φύλλον χαρτί.

Ὁ παλιάτσος κάτι κακὸ προ-
αισθάνθηκε.

Κι' ἀληθινά, εὐθὺς μόλις ὁ ὑ-
πουργὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ
χαρτί, ἡ γελαστὴ μορφή του
ἄλλαξε ἐκφραση ξαφνικὰ καὶ
δήλωσε μὲ ψυχρότητα:

— Ἀ, κύριοι, τὸ πρᾶγμα
ἀλλάζει:

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ

Αὐγουστος ὁλοένα καὶ πιὸ ἀνήσυχος.

Ὁ Ἐξοχώτατος ἔρριψ' ἕνα ἀγέρω-
χο βλέμμα στὸν παλιάτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Περίττο, κύριε, νὰ κάνετε τὸν ἀ-
νήξερο! Πήγατε νὰ μ' ἐξαπατήσετε!

— Νὰ σᾶς ἐξαπατήσω, ἐγώ, κύριε
ὕπουργέ; φώναξε ὁ παλιάτσος. Καὶ
πῶς, παρακαλῶ;

Ὁ ὑπουργὸς ἀπάντησε ξερὰ-ξερὰ:

— Μοῦ παρουσιάστηκατε ὡς ἀντι-
πρόσωποι ἐνὸς βασιλιά πού δὲν εἶναι
πιά βασιλιάς, καὶ μεταχειρισθήκατε τί-
τλους πού δὲν σᾶς ἀνήκουν τώρα πιά.

Οἱ παλιάτσοι κοιτάχτηκαν ἀπελπι-

σμένοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί-
πστα. Νόμισαν ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐννοοῦ-
σε τὸ ἐπάγγελμά τους στὸ τσέγκο καὶ
θεώρησαν καλὸ νὰ ἐξηγηθοῦν.

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπε ὁ Αὐγου-
στος, δὲ μοῦ δώσατε καιρὸ νὰ σᾶς πε-
ριγράψω τὴν πραγματικὴ θέση ὅπου
βρίσκεται σήμερα ὁ πρίγκιπας, ἀλλὰ
πάντα εἶχα ὑπόψει μου νὰ ζητήσω τὴν
προστασίαν σας γι' αὐτόν.

— Ἀδύνατο! εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ ὁ ἐ-
ξοχώτατος... Δὲν ἔχω ὁρεγὴ νὰ μπλέ-
ξω σὲ διπλωματικὰ παρεξηγήσεις. Τὸ
νέο βασιλιά τῶν Ἀκουτονάρ τὸν ὑπο-
στηρίζει ἡ Ἀγγλία.

Ὁ Μοκοκό πετάχτηκε ἀπάνω
μόλις ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τί λέτε!; εἶπε. Ὑπάρχει
κανένας νέος βασιλιάς τῶν Ἀ-
κουτονάρ;

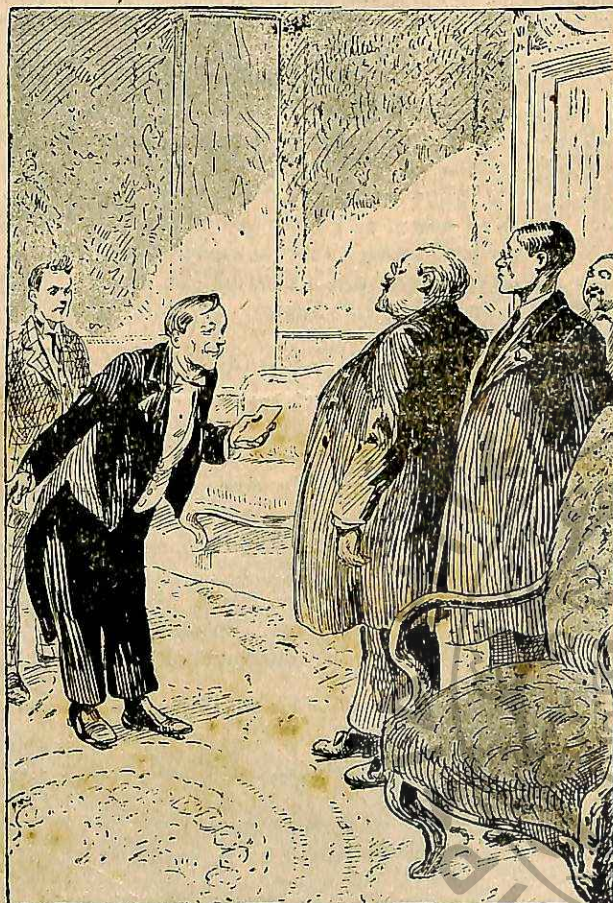
— Ἀλήθεια, τί θέλετε νὰ πῆ-
τε; ρώτησε κι' ὁ Αὐγουστος
πού ἄρχισε νὰ μαντεύει.

— Μὴν κάνετε τώρα πῶς δὲν
τὸ ξέρετε! ἀπάντησε θυμωμένος
ὁ ὑπουργός. Ὁ βασιλιάς Τόφφα
ἔχει νικηθεῖ τόσο καιρὸ τώρα
ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Μπαταμπούμ,
εἶναι ἐκθρονισμένος κι' αἰχμάλω-
τος. Δὲν ὑπάρχει πιά βα-
σιλιάς Τόφφα, οὔτε χώρα τῶν
Ἀκουτονάρ!

Ὁ Μοκοκό κι' ἡ Ἰσλὲ ἀκου-
γαν παγωμένοι τὰ λόγια αὐτὰ
τοῦ ὑπουργοῦ. Ὡστε οἱ παλιοὶ
ἐχθροί, οἱ Μπαταμπούμ εἶχαν
πιάσει αἰχμάλωτο τὸ βασιλιά;
Μὰ δὲν ἦταν δυνατό! Αὐτὸς ὁ
λευκὸς δὲν θάῤερε καλὰ, θάκανε
κάποιο λάθος.

Θέλησαν νὰ ζητήσουν ἐξηγή-
σεις, μὰ δὲν πρόφτασαν γατιὸ ὁ
Ἐξοχώτατος ἔκρινε περίττο νὰ
χάσει περισσότερον καιρὸ καὶ
διευθύνθηκε ἀγέρωχα πρὸς τὴν
πόρτα, μαζί μὲ τοὺς γραμματι-
κούς του, δείχνοντας ἔτσι ὅτι ἡ
ἀκρόαση εἶχε τελειώσει.

Ὡστόσο, καθὼς ἐφευγε, εἶδε

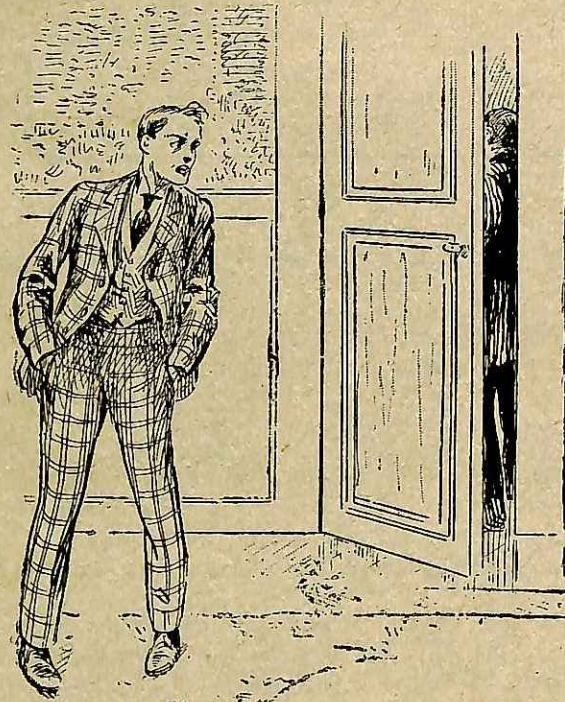
«Κύριε ὑπουργέ, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐγχειρίσω αὐτὸ
τὸ γράμμα...» (Σελ. 225, στ. γ').

τὸ καταλυπημένο πρόσωπο τοῦ Μοκοκό, ποὺ τὸν κοίταζε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Πλησίασε τὸ παιδί, τοῦδωσε δυὸ φιλικὰ μπατασκία καὶ τοῦ εἶπε πατρικά:

— Καϊμένο παιδάκι!

Ὁ Αὐγουστός ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμιαία καλοσύνη καὶ εἶπε θαρρετά:

— Κύριε ὑπουργέ, πιθανὸ τὸ παιδί

«— Αὐ! παλιανθρώποι!...» (Σελ. 234, στ. β').

αὐτὸ νὰ μὴν εἶναι πιά βασιλόπουλο, ὅπωςδὴποτε ὅμως πρέπει νὰ ζήσει... Τί θὰ τὸ κάνουμε;

Ὁ ὑπουργὸς σταμάτησε ξαφνισμένος: — Μὰ πῶς; Τὸ παιδί αὐτὸ ἦρθε στὴ Γαλλία χωρὶς λεπτὰ; Μὰ σεῖς λέτε πῶς δὲν ξέρατε τὴν ἐκθρόνιση τοῦ πατέρα του...

Ὁ Μοκοκό, ποὺ τὸν ἐπνιγε τὸ δικό του, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ μιλήσει:

— Μεγάλε λευκέ, εἶπε, ἐγὼ εἶχα λεφτὰ πολλά, χρυσάφι πολὺ καὶ τὸ πράσινο διαμάντι. Μὰ ὁ Πατατούκας τὰκλεψε ὅλα, ὅλα! Ἐγὼ, τίποτα πιά!

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σὰς ἐξηγήσω, ἐξοχώτατε, πρόσθεσε ὁ Αὐγουστός.

Μὰ ὁ ὑπουργὸς δὲ φαινόταν νὰ πείθεται. Αὐτὸς οἱ ἱστορίες τοῦ φαινόταν λιγάκι σὰν παραμύθια, καὶ δυσπιστοῦσε ὁλοένα καὶ περισσότερο στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς μὲ τὴν ἀλλόκοτη ἐμφάνιση, ποὺ περιστοίχιζαν ἕνα ἀραπάκι.

— Τί θέλετε νὰ κάμω γιὰ τὸ παιδί; εἶπε ψυχρά. Δὲ μοῦ περνᾷ τίποτε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Δὲ νομίζετε ὡστόσο, ὅτι θάπρε-

πε νὰ γυρίσει πίσω στὴ χώρα του; — Ποιὰ χώρα του; Δὲν ὑπάρχει πιά τώρα! Κι' ἂν γύριζε, θὰ κινδύνευε νὰ τὸν σκοτώσουν. Καλύτερα λοιπὸν νὰ καθήσει ἐδῶ ποὺ κάθεται...

Ὁ Ἡρακλῆς, ποὺ ἀπὸ ὥρα ἐνοιώθε τὸ αἷμα του νὰ βράζει, δὲν κρατήθηκε πιά:

— Κύριε, εἶπε, γιὰ νὰ μείνει στὸ Παρίσι, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ πιάσετε τὸν κλέφτη ποὺ τοῦ πήρε τὴν περιουσία του!

— Δὲν εἰμαι ἀρμόδιος ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ὑπουργὸς σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Νὰ πᾶτε στὸν ἀστυνόμο νὰ κάμετε μήνυση καὶ αὐτὸς θὰ ἐνεργήσει ὅ,τι πρέπει.

Κι' ὁ ὑπουργὸς τῶν ἀποικίων ἐπίασε τὸ πόμοιο τῆς πόρτας γιὰ νὰ γυρίσει στὸ γραφεῖο του. Μὰ ξαφνικὰ σταμάτησε, καὶ συγκινημένος χωρὶς νὰ τὸ θέλει ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν δύο παιδιῶν ποὺ ἐκλαιγαν σιωπηλὰ καὶ πικραμένα, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του κι' ἔδωσε δυὸ ἑκατοστάρικα στὸν Αὐγουστό:

— Ὡς ὑπουργός, τοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε γιὰ τὸν ἐκπιπτο αὐτὸ πρίγκιπα. Ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος σὰς δίνω αὐτὸ τὸ μικρὸ ποσό, γιὰ τὶς πρώτες ἀνάγκες τῶν παιδιῶν. Πηγαίνετε καὶ στὴν ἀστυνομία, θὰ σὰς φανεῖ χρήσιμη.

Ὁ Αὐγουστός δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρει τὰ χαρτονομίσματα. Κοίταξε μιά στιγμὴ τοὺς συντρόφους του, κι' ἀπάντησε μὲ ἀπειρή εὐγένεια κι' ἀξιοπρέπεια:

— Εὐχαριστῶ, κύριε ὑπουργέ, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲ ζητοῦμε ἐλεημοσύνη οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας οὔτε γιὰ τὸ βασιλόπουλο. Κρατήστε τὰ λεφτὰ σας, θὰ νὰλάδουμε ἐμεῖς τὴ συντήρηση τῶν παιδιῶν.

Ὁ ἐξοχώτατος ξανάδαλε τὰ χαρτονομίσματα στὴν τσέπη του.

— Σὰς συγχάρῳ γιὰ τὴν ἀφροσύνη σας, εἶπε. Χαίρετε, κύριε, θὰ μιλήσω γιὰ σὰς στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

Κι' ἔφυγε μὲ τοὺς ὑπαλλήλους του.

Μόλις ἔμειναν μόνοι, ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ξέσπασε:

— Αὐ! παλιανθρώποι!

Ἵστερα πλησίασε τὸ Μοκοκό, τὸν φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα καὶ τοῦ εἶπε μὲ δλὴ τὴν καλωσύνη τῆς ἀπλόικῆς καρδιάς του:

— Μὴν κλαῖς, μικρό μου... Ἐδῶ

εἴμαστε μεῖς, οἱ φίλοι σου... Δὲ θὰ σ' ἀφίσουμε, ἐνοια σου!

Τὰ λόγια αὐτὰ παρηγόρησαν τὸ παιδί. Σκούπισε τὰ δάκρυά του καὶ εἶπε μὲ ὀργή:

— Ὁ Μοκοκό θὰ γίνεῖ πάλι βασιλιάς, γιατί θὰ πᾶει νὰ νικήσει τοὺς Μπαταμποῦμ καὶ νὰ ἐλευθερώσει τὸ μπαμπά του!

— Ναί, πρόσθεσε ἡ Ἰολέ. Θὰ πάμε νὰ πολεμήσουμε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπήκε μέσα ὁ θυρωρός. Φαίνεται ὅτι εἶχε πάρει μυρωδιά ὅλη τὴν ἱστορία, γιατί μίλησε στοὺς ξένους μὲ πολλὴ αὐθάδεια.

— Ἐ, εἶπε, σκοπεύετε νὰ ξενυχτίσετε ὧς; Ἐμπρός, γιατί κλείνουμε!

— Κλείσε καλύτερα τὸ στόμα σου, ἀνόητε! ἀπάντησε θυμωμένος ὁ Ποῦμ-Ποῦμ.

Κι' ὅλη ἡ συνοδεία βγήκε θλιθερά ἀπὸ τὸ ὑπουργικὸ σαλόνι.

Οὔτε παράταξη τώρα πιά, οὔτε ἐθιμοτυπία, παρὰ μόνο τὰ χαμόγελα καὶ τὰ εἰρωνικά βλέμματα τῶν κλητῆρων. Στὴν πόρτα τοὺς περίμενε ὁ σωφέρ. Αὐτὸς ἦταν ἀκόμη περιποιητικὸς. Ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ὑποκλίθηκε:

— Ὁ Ὑψηλότατος μπορεῖ ν' ἀνεῖθ!

Ὅταν ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Διάνας, ὁ σωφέρ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ πάλι, μὲ τὸ κασκέτο του στὸ χέρι.

— Πόσα; ρώτησε ὁ Αὐγουστός.

— Ἐνα λουδοβίκι, ἀπάντησε ὁ σωφέρ. Γιὰ ἕνα βασιλιά, δὲν εἶναι σπουδαῖο πράγμα!

Χωρὶς νὰ παζαρέψῃ, ὁ Αὐγουστός ἔδωσε κι' ἔδωσε ἕνα εἰκοσόφραγκο, ποὺ ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὸν πολλῶν ἡμερῶν ἐργασία καὶ κόπο.

— Ζήτη ὁ βασιλιάς! φώναξε μὲ χάρὰ ὁ σωφέρ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΚΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανένα παιδί δὲν τὴν πλησίαζε καὶ μόνο τὰ μαμμόνια τρέχαν πάνω-κάτω στὸν κορμὸ τῆς.

Ἐνα σπουργιτάκι πέταξε πάνω στὴ συκιά, ἔφαγε ἕνα μαμμόνι ποὺ περπατοῦσε στὰ κλαριά τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀχ, ποῦ νὰ δῆς, κυρὰ συκιά, τί ὠραία ποὺ εἶναι σήμερα! Οἱ ἄλλες συκίες, ξέρεις, πέταξαν καὶ μάτια. Εἶναι καὶ μερικὲς μικρὲς ποὺ πᾶν νὰ πρασινίσουν. Κι' ὅλα τὰ δέντρα πρασινίζουν. Μὰ δὲν ξέρεις τί ὁμορφα ποὺ εἶναι.

— Ἀχ, ἄχ, ἔκανε ἡ συκιά.

Ἐνόμιζε πῶς θὰ ξεριζωθῇ ἡ καρδιά τῆς ἀπ' τοὺς στεναγμούς. Τί ἤθελε πιά νὰ εἶναι ἐκεῖ πέρα; Γιατί δὲν τὴν ἔκοβαν νὰ τὴν κάψουν στὴ φωτιά; Θέλαν νὰ ξεραθῇ ἀκόμα περισ-

σότερο; Ἀχ, τί λύπη ποὺ αἰσθανόταν τώρα, βλέποντας ὅλα γύρω τῆς ν' ἀνθίζουν!... Σίγουρα αὐτὴ σὲ λίγο θὰ πέθαινε ἐντελῶς, θὰ ξεραινόταν καὶ θὰ γινόταν σὰν τὰ δοκάρια ποὺ στερέωναν τὴν κληματαριά.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι βγήκε μιὰ γριά μ' ἕνα παιδάκι. Προχώρησε σιγά-σιγά καὶ κάθησε πάνω στὸ κορμὶ τοῦ δέντρου. Ἡ συκιά τὴ θυμόταν ἀπὸ μικρὸ παιδάκι. Πόσες φορές δὲν εἶχε ἀνεῖθ πάνω στὰ κλαριά τῆς γιὰ νὰ κόψῃ σῦκα, πόσες φορές δὲν εἶχε παίξει κάτω ἀπ' τὸν ἱστικό τῆς. Καὶ τώρα μόλις μπορούσε νὰ συρθῇ ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ λιαστῇ λιγάκι. Ἀχ, πῶς περνᾶν τὰ χρόνια!

Τὸ παιδάκι ἄρχισε νὰ τρέχει στὴν αὐλὴ κι' ὕστερα ἀνέβηκε πάνω στὸ πεζούλι.

— Ἀχ, γιαγιάκα, φώναξε. Ἐλα νὰ δῆς ἕνα μεγάλο καράδι ποὺ ἔρχεται.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ, παιδί μου, εἶπε ἡ γριά. Κοίταξ' ἐσὺ γιὰ μένα. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν πέσης.

Ἡ συκιά κοίταξε μὲ συμπόνια τὴ γριά. Ὅσοι νὰ ποὺ ἦταν κι' ἄλλοι σὰν κι' αὐτὴν, ποὺ δὲν μπορούσαν πιά νὰ ἴδουν τὴ θάλασσα καὶ τίς βαρκούλες. Καὶ ὅμως ἡ γριά δὲν ἀναστεναζε. Γιατί; Ἀχ, ναί, γιατί εἶχε ἄλλους ποὺ κοίταζαν ἀντ' αὐτῆς, γιατί καὶ τὴν ἀκόμη εἶχε κάποιον ποὺ πῆγαινε κοντά τῆς καὶ τὴν ἔκανε νὰ μὴ νοιώθει τόσο τὰ γεράματα. Ἡ συκιά ὅμως, αὐτὴ ἦταν μόνη κι' ἔρημη.

Τὸ παιδάκι πλησίασε πάλι τὴ γριά κι' ἔκατο κοντὰ τῆς.

— Γιαγιάκα, εἶπε, ἡ συκιά μας ποὺ ἔπεσε, δὲν θὰ ξανακάνει πιά ἄλλα σύκα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, γιέ μου, ἔτσι εἶναι, εἶπε ἡ γριά. Ἀλλὰ γιὰ κοίτα ἐδῶ αὐτὸ τὸ μικρὸ δεντράκι, ποὺ μόλις ξεφύτρωσε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ πρασινίζει. Εἶναι κι' αὐτὸ συκιά. Θὰ μεγαλώσῃ κι' αὐτὴ καὶ θὰ κάνει ὠραία σύκα ὅπως ἡ παλιά, ἡ μεγάλη. Ἐγὼ ὡς τότε δὲν θὰ ζήσω, σὺ ὅμως θὰ εἶσαι παλληκάρι κι' ὅταν τρῶς σύκα θὰ μὲ θυμάσαι.

— Ὡ, γιαγιάκα μου, τί λές; φώναξε τὸ παιδάκι. Ἐσὺ θὰ ζήσης ἀκόμη πολλὰ-πολλὰ χρόνια!

Ἡ συκιά ἀκούγε τὰ λόγια τῆς γριᾶς μ' ἐκπληξή κι' εὐχαρίστηση. Τώρα πρόσθε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἶδε ὅτι στᾶλῆθαι, δίπλα τῆς εἶχε φυτρώσει ἕνα μικρὸ δεντράκι, μιὰ μικρὴ συκιά. Κι' αὐτὴ ἡ συκιά εἶχε βγεῖ ἀπὸ δικό τῆς σπόρο, ἀπὸ δικό τῆς σῦκο. Ἐπαψε πιά νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ ὅπως πρὶν. Τώρα κι' αὐτὴ θὰ εἶχε κάποιον ποὺ νὰ στολίζει τὴ γέρινή ζωὴ τῆς. Μιὰ καὶ ἡ ἴδια δὲν μπορούσε πιά νὰ πρασινίσῃ οὔτε νὰ κάνει σύκα, θὰ φρόντιζε γιὰ

τὸ μικρὸ δεντράκι δίπλα τῆς. Μὲ τὸν κορμὸ τῆς θὰ τὸ προστάτευε ἀπ' τοὺς ἀνέμους κι' ἀπὸ τὴν κακοκαιρία, καὶ θὰ τὸ βοηθοῦσε γιὰ νὰ γίνεῖ μιὰ μεγάλη καὶ ὠραία συκιά. Κι' ὅταν θὰ μεγάλωνε καὶ τὰ κλαριά τῆς θάφταναν ψηλά, θὰ τῆς ζητοῦσε νὰ τῆς λέγῃ, ὅ,τι ἔβλεπε μακριὰ στὴ θάλασσα.

Μπορεῖ ἡ γριά συκιά νὰ μὴ βρισκό-

ταν πιά ὡς τότε, ἀλλ' ἄς μεγάλωνε ἡ μικρὴ κι' ἄρκει νὰ τὴν θυμόταν καμμιά φορὰ ὅταν θὰ ξαγνάντευε τὴ θάλασσα.

Ἡ συκιά κοίταξε καὶ πάλι μὲ ἀγάπη τὸ δεντράκι, κι' ὕστερα εἶδε γύρω τῆς τὴν ἀνθισμένη φύση καὶ τὸν γαλάζιο οὐρανό, καὶ χάρηκε γιὰ τὴν ἀνοιξη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

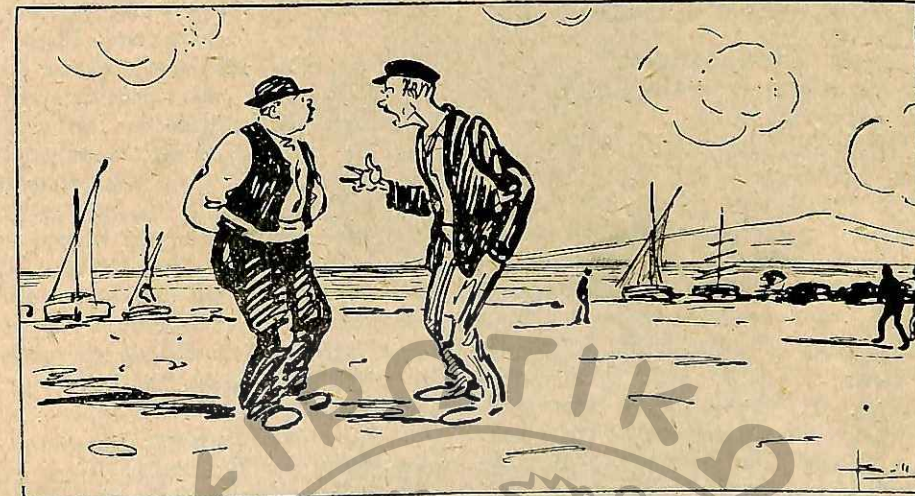
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

KZ'.

Ἡ Βασιλικὴ ψάχνει σ' ὅλο τὸ σπῆτι. Μπέμπης πουθενά!

Λέει ὅμως καὶ τὸ πατάκι του· κι' ἀπ' αὐτὸ πιά οἱ δικοὶ του συμπεραίνουν σίγουρα πῶς θὰ βγῇκε ἔξω.

Μὰ γιὰ νὰ πᾶν ποῦ, μεσημεριάτικα;.. Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ πῇ οὔτε τῆς μητέρας του, οὔτε τοῦ πατέρα του, οὔτε τοῦ Τάκη, τοῦ μεγάλου του ἀδερφοῦ, οὔτε τῆς Λέας, τῆς μεγάλης του ἀδερφῆς;.. Δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀνησυχῇ, ἐπειδὴ κοιμόντανε τάχα μετὰ τὸ φαγητό; Μὰ τόση ἀνάγκη ἦταν νὰ βγῇ; Καὶ τότε ὁ κ. Μπέμπης εἶχε τόση διάκριση; Πολύ, πολὺ περιεργο!..

Ἐπειτα, πῶς δὲν τὸν εἶδε κανένας νὰ βγαίνει; Πῶς δὲν εἰδοποίησε τουλάχιστο τὴν ὑπηρεσία; Ἐφυγε λοιπὸν κουφά; Τόσκασε;

Ἄλλο τοῦτο πάλι!..

Ἀπ' αὐτὸν ὁ κύριος Φώτης ποὺ γύρευε τὸ γιό του; Ἵσως Μπέμπης καὶ Φούσκας νάφυγαν μαζί καὶ κουφά. Μὰ γιὰ τί, γιὰ ποῖο λόγο;..

Τὸ σπῆτι ἀναστατώνηκε. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥρα, ἡ Βασιλικὴ κατέβηκε κι' εἶπε τοῦ βαρκάρη ποὺ περιέμενε πάντα:

— Ὁχι, κύριε-Φώτη, ὁ γιός σου δὲν εἶναι ἀπάνω. Μὰ τὸ περίεργο εἶναι ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ὁ κύριος Μπέμπης... Μὴν πῆγαν πουθενά μαζί;

— Ἐ, μὰ βέβαια! ἔκαμε εὐθὺς ὁ βαρκάρης. Αὐτοὶ ὅλημέρα κάνουν παρῆα. Κάπου θὰ πῆγαν μαζί. Ὡ, χωρὶς ἄλλο!.. Μὴν ἀνησυχῇτε. Ὅπου καὶ νὰ πῆγαν, θὰ γυρίσουν. Δὲν εἶναι μωρὰ παιδιὰ νὰ χαθοῦν. Μπᾶ!

Κι' ἵσχυος, ὁ βαρκάρης ξεκίνησε γιὰ τὴν βάρκα του. Τὸ βαπόρι θὰ πλησίαζε. Δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ τὸ γιό του, τὸν σοφουτῆ, καὶ νὰ χάσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴ δουλειά του. Ἀς τὴν ἔκανε καὶ μοναχός του.

Ἀλλὰ καθὼς κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα, ἔμαθε κάτι τί ποὺ τὸν ἔκαμε νὰλλάξῃ γνώμη:

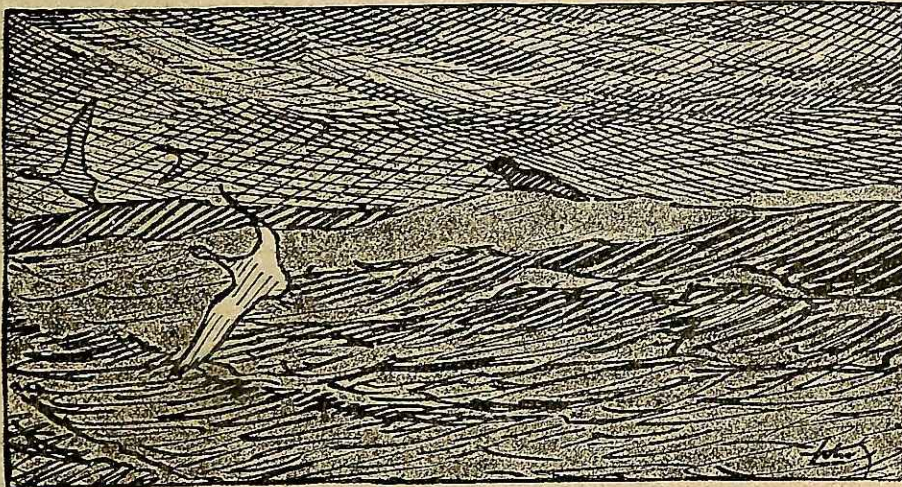
Ἐνας γείτονας τὸν πληροφοροῦσε πῶς κι' ἡ κυρὰ-Κωσταντινὰ εἶχε χάσει τὴν κόρη τῆς τὴ Φεβρονία, κι' ὁ κύριος-Μάνθος ὁ χωριάτης, τὴν ἴδια ὥρα, τὸν γαϊδαρό του τὸ Μαυρούκο.

«— Χμ! κάτι λάκο ἔχει ἡ φάβα!...» συλλογίσθηκε ὁ βαρκάρης.

Καί, ἀνήσυχος τώρα κι' αὐτός, φοβισμένος μάλιστα, ξαναγύρισε τρέχοντας στοῦ Καραμανίκα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Οι φώκιες που κυνηγούν τις αγκιόχηνες.

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Η ΜΙΚΡΗ ΝΗΣΟΣ ΚΗΡΛ

Η καταιγίδα

Οι αγκιόχηνες είχαν διανυκτερεύσει στη θόρεια άκρη της Αϊλαντ και τώρα τραβούσαν κατά την στεριά. Φυσούσε δυνατός νοτιάς που τις έσπρωχνε προς τον βοριά· οι αγκιόχηνες όμως εξακολουθούσαν να προχωρούν αργατά γρήγορα. Αίφνης ακούστηκε ένα δυνατό μπουμπουνητό και η θάλασσα από κάτω τους έγινε κατάμαυρη. Η Άκκα έπαψε τόσο απότομα να κουνάει τα φτερά της, ώστε για λίγη ώρα στάθηκε στον αέρα ακούνητη. Έστερα αφέθηκε να κατέβη ως τη θάλασσα. Προτού όμως να κατεβούν στη θάλασσα δλες οι αγκιόχηνες άρχισαν ή καταιγίδα. Έσπρωχνε μπροστά τους σύννεφα από σκόνη, πουλιά κι άφροδες από τα κύματα. Παρέσυρε και τις αγκιόχηνες και τις έσπρωξε προς την ανοιχτή θάλασσα.

Ήταν μια φοβερή τρικυμία. Κάνα δυο φορές προσπάθησαν οι αγκιόχηνες ν' αλλάξουν κατεύθυνση, αλλά δεν μπόρεσαν κι' ή τρικυμία τις έσπρωχνε όλη την ώρα σ' ανοιχτά. Είχαν απομακρυνθεί κίόλας πολύ από την Αϊλαντ. Μπροστά τους άπλωνόταν μοναχά ή σταχτερή άγρια θάλασσα. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο παρά ν' ακολουθήσουν την διεύθυνση του ανέμου.

Όταν ή Άκκα είδε πως ήταν αδύνατο να γυρίσουν πίσω, έκρινε πως θά ήταν αναπαυτικότερα αν κατέβαιναν στην θάλασσα και κάθονταν στα κύματα πάνω. Η τρικυμία ήταν πολύ δυνατή και όσο πήγαινε γινότανε και δυνατότερη. Τα κύματα

υψώνονταν σταχτοπράσινα το ένα πιό μεγάλο από το άλλο, στεφανωμένα με άσπρους άφροδες. Ήταν σαν να είχαν βάλει στοίχημα πως να ξεπεράσει το ένα το άλλο στη δύναμη, στην αγκιόχην και στο μέγεθος. Οι αγκιόχηνες όμως δεν φοβόνταν την θαλασσοταραχή. Ίσα-ίσα φαινόταν πως αυτό το πράγμα τις έκανε μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Δεν κλυμπαδανιόταν, αλλά έφταναν να τις πηγαίνουν τα κύματα πάνω κάτω, και ήσαν τόσο ευχαριστημένες όσο είναι και το παιδί στην κούνια του. Η μόνη των φροντίδα ήταν να μην σκορπίσουν και χαθούνε. Τα στεριανά πουλιά που πέταγαν ψηλά κυνηγημένα από τον άνεμο, φώναζαν με παρίπνο και ζήλεια:

— Άχ, όποιος μπορεί να κλυμπήσει, αυτός την έχει καλά.

Κι' οι αγκιόχηνες όμως δρισκόνταν σε κίνδυνο, γιατί το κούνημα πάνω στην θάλασσα τους έφερνε μια νύστα ακατανίκητη. Τους έρχόταν κάθε ώρα και στιγμή να χύσουν το κεφάλι τους κάτω από τη φτερούγα τους και ν' αποκοιμηθούν. Μά τίποτε δεν είναι πιό επικίνδυνο από ένα τέτοιο ύπνο κι' ή Άκκα δεν έπαυε να τους φωνάζει όλη την ώρα:

— Μην αποκοιμίσαστε, αγκιόχηνες! Όποιος αποκοιμείται, απομακρύνεται απ' το κοπάδι. Και όποιος φύγει απ' το κοπάδι, είναι χαμένος.

Παρ' όλη όμως την προσπάθεια που έδωσαν οι αγκιόχηνες για να μην αποκοιμηθούν, ή νύστα ήταν δυνατότερη από την θέλησή τους και στο τέλος τις πήρε δλες ό ύπνος, την μια μετά την άλλη. Έκόντευε κι' ή Άκκα ακόμη ν' αποκοιμηθή, όταν έξαφνα είδε να ξεπροβάλλει στην κορυφή ενός κύματος, κάτι μαύρο και στρογγυλό.

— Ευνηήστε! φώκιες! φώναξε με δυνατή και άγρια φωνή.

Ήταν καιρός! Προτού ακόμη να πε-

τάξουν ψηλά οι αγκιόχηνες, οι φώκιες είχαν φθάσει τόσο κοντά, ώστε σχεδόν τους άγγιζαν τα πόδια.

Τώρα δρισκόνταν ξανά μέσα στην καταιγίδα που τις χτυπούσε με όρμη. Ούτε ένα λεπτό δεν έκανε λίγη ήσυχία. Και πουθενά δεν φαινόταν ή στεριά· όλόγυρά τους άπλωνόταν μοναχά ή άγριεμένη θάλασσα.

Καμιά φορά έπαιρναν θάρρος και κατεβαίναν πάλι στη θάλασσα. Πάλι όμως τις κουνούσαν τα κύματα και τις έκαναν να νυστάζουν. Και μόλις τις έπιανε ό ύπνος, ξεπροβάλλαν οι φώκιες από μακριά. Εάν δεν ήταν ή Άκκα τόσο προσεκτική και άγρυπνη, καμιά από τις αγκιόχηνες δεν θά είχε σώσει την ζωή της.

Η καταιγίδα κράτησε όλη την ημέρα και προσένησε μεγάλες συμφορές σ' όσα κοπάδια πουλιών τάξειδευαν την εποχή εκείνη. Πολλά έχασαν τον δρόμο τους και πήγαν σε ξένους τόπους όπου ψοφήσαν απ' την πείνα. Άλλα τα κούρασε τόσο πολύ ό άνεμος, που έπασαν αποκαμωμένα και πνιγήκανε στη θάλασσα. Πολλά χτύπησε ή καταιγίδα στους βράχους όπου κατακοιματίζονταν, κι' άλλα τα έφαγαν οι φώκιες. Στο τέλος και ή ίδια ή Άκκα άρχισε να ρωτάει τον εαυτό της, μήπως δεν θά χανότανε κι' αυτή και το κοπάδι της. Ήτανε αποκαμωμένες δλες απ' την κούραση, και όσο έφτανε το μάτι δεν έφαινόταν πουθενά στεριά. Κατά το βράδυ ή θάλασσα γέμισε με πάγους που χτύπαγαν ό ένας επάνω στον άλλον, κι' οι αγκιόχηνες δεν τολμούσαν πιό ν' άρεθούν στα κύματα. Μιά δυο φορές προσπάθησαν να κάσουν πάνω στους πάγους, αλλά την μια φορά ή τρικυμία έδούλιαξε τον πάγο και τον έσπασε, και την άλλη φορά άνέδρηκαν οι φώκιες και στον πάγο ακόμη.

Την ώρα που βασίλευε ό ήλιος, οι αγκιόχηνες πετούσαν ακόμη. Η νύχτα τις έρόδιζε, και τις έκανε να πετάνε γρηγορότερα. Τους έφαινότανε πως το σκοτάδι είχε σκεπάσει απόψε πολύ γρήγορα την γη. Τι θάκαναν αν ήσαν αναγκασμένες να μείνουν όλη την νύχτα μες στη θάλασσα. Δεν θά μπορούσαν πιό να πετάξουν και ή θά τις κομματιάζαν οι πάγοι που χτυπιόνταν μεταξύ τους, ή θά τις έτρωγαν οι φώκιες.

Ό ούρανός ήτανε σκεπασμένος με τα σύννεφα και το φεγγάρι δεν φαινόταν. Όλη ή φύση γύρω ήταν τόσο άγρια, που και ό πιό γενναίος θά φοβόταν.

Ό κρότος από τους πάγους που έσπαζαν γέμιζε τον αέρα κι' οι φώκιες ούρλιαζαν πένθιμα κι' άγρια.

Ήτανε σαν να πολεμούσαν ό ούρανός

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η ποδιά εκείνη, που δεν την ξεδίπλωνε ποτέ, του χρησίμευε πολλές φορές για μανδύρι, όταν, δγαίνοντας από καμιά ταβέρνα ζαλισμένος, αίσθανόταν την ανάγκη να κοιμηθή σε κανένα πάγκο της δενδροστοιχίας ή σε κανένα γιαπί. Κάθε πρωί, πριν φύγει απ' το σπίτι, έδειχνε το σφυρί του κι' έλεγε: «Πάω να βρω δουλειά». Άλλά ούτε έδρισκε ποτε, ούτε ίσως ζητούσε.

Στην αρχή, ό Μπελιζαίρ κι' ή γυναίκα του έκαναν όπομονή. Έστερα

όμως, βλέποντας πως ό «σύννοκος» έτρωγε τον περίδρομο και δεν πλήρωνε πεντάρα, αποφάσισαν να πάρουν τα μέτρα τους. Η κυρία Μπελιζαίρ ήθελε να τον διώξουν. Ό γυρολόγος όμως, που ή άνακούφιση των ποδιών του με τα καινούρια παπούτσια τον έκανε ακόμα πιό καλό για δλους τους ανθρώπους, την παρακάλεσε να το αναβάλει:

— Άσε να ιδούμε... μπορεί να μπει κι' αυτός στον ίδιο δρόμο...

Αποφάσισαν λοιπόν κάθε φορά που θά γύριζε μεθυμένος, να μη του δίνουν να τρώη. — μεγάλη τιμωρία για τον τεμπέλη, που όσο διψούσε άλλο τόσο και πεινούσε. Τόξερε, κι' ήταν κομωδία να τον βλέπει κανείς πως πάσχιζε να στέκεται χωρίς να τρεκλίζει και να μιλά χωρίς να τραυλίζει. Άλλά ή κυρία Μπελιζαίρ δεν γελιόταν εύκολα και πολλές φορές, τη στιγμή που ό Ριμπαρό πρότεινε το πιάτο του για να του βάλει σούπα, τον άρχιζε:

— Δεν τρέπεται να κάθεται στο τραπέζι σε τέτοια κατάσταση; . . . Ά, είσαι πάλι μεθυμένος, το βλέπω πολύ καλά!

— Άλήθεια... έκανε κι' ό Μπελιζαίρ. Ναί, έτοιμοι φαίνεται και μένα.

— Σήκω και πήγαινε να πείσης στο κρεβάτι σου, να ξεμεθύσης. Γρήγορα! Ό σύννοκος τότε σηκωνόταν, έπαιρνε το σφυρί του και την ποδιά του και, μπουρμυρίζοντας ακατάληπτα, πήγαινε να κοιμηθή στην αποθηκίτσα εκείνη όπου κοιμόταν κι' ό Μπελιζαίρ πριν από το γάμο του. Δεν έκανε κα-

κό μεθύσι ό κακόμοιρος, και κάτω από τα πυκνά κι' άταχτα έκείνα γένηια, έδλεπε ένα πρόσωπο μαλωμένου παιδιού. Άμα έφευγε:

— Έλα τώρα, έλεγε ίκετευτικά ό γυρολόγος, στείλε του το δούλαχιστο λήγη σούπα...

— Χμ! άμ τί άλλο θάλεγε; . . . Σε ξερω έσένα. Μ' αν σε άκουγα...

— Έλα, έλα, σε παρακαλώ, για τελευταία φορά...

Η κυρία Μπελιζαίρ αντιστεκόταν ακόμα λίγο, με την αγανάκτηση εκείνη που αισθάνεται κάθε εργατική γυναίκα του λαού όταν βλέπει έναν άντρα τεμπέλη. Στο τέλος όμως υποχωρούσε και γέμιζε ένα πιάτο σούπα που ό γυρολόγος τό πήγαινε θριαμβευτικά στην αποθηκίτσα...

Γύριζε κατασυγινημένος.

— Έ, τί σου είπε;

— Άσ' τον γιατί τον λυπάμαι. Φαντάσου, μου είπε πως πίνει από τη λύπη του που δεν βρίσκει δουλειά και μάς είναι βάρος στη ράχη.

— Και ποιός τον έμποδίζει να βρή δουλειά;

— Δέει πως δεν τον παίρνουν γιατί δεν έχει παστρικά ρούχα. Άν του κάναμε, λέει, μια φορεσιά...

— Έτσι έ; Όραία ιδέα! άμ τη φορεσιά του τοίκανες για το γάμο σου, γιατί την πούλησε;

Σ' αυτό ό Μπελιζαίρ δεν είχε να πη τίποτα. Όσόσο το καλό άντρώγυνο έκανε ακόμα μια δοκιμή: άγόραζε του Ριμπαρό μια εργατική μπλούζα, του έδινε ένα καθαρό πουκάμισο, μια γουβάτα, κι' ό κλειδαράς τα κούρδιζε, έφευγε και χανόταν όκτώ μέρες.

Έστερα τον έδρισκαν μεθυμένο στην αποθηκίτσα του, χωρίς μπλούζα, χωρίς πουκάμισο, χωρίς γουβάτα. Τι τάχε κάνει; Τα είχε πούλησει βέβαια για να πιη. Και δεν του έμεινε πάλι παρά το σφυρί και ή ποδιά, τα αλώνια.

Έστερ' από πολλές τέτοιες δοκιμές, απέλπισθη ακόμα κι' ό Μπελιζαίρ και τό άντρώγυνο δεν ζητούσε παρά την ευκαιρία να παλλαχθή από ένα σύννοικο που αντί για όφέλεια, του έδινε βάρος. Συχνά ό γυρολόγος μιλούσε για τον δχληρό σύννοικο που τούς έτυχε στον Τζάκ. Κι' ό Τζάκ καταλάβαινε πολύ καλά τη στενοχώρια του και τον λυπόταν, γιατί κι' αυτός τώρα είχε ένα «σύννοικο» που του έκανε θάλασσα, μά που με κανένα τρόπο δεν θάθελε να τον ξεφορ-

«Πήγαινε να πείσης στο κρεβάτι σου να ξεμεθύσης, γρήγορα! (Σελ. 237, στ. 6)».

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium.

(Schiller: Ύμνος στη Χαρά.)

Μπετόβεν! Μέτωπο άψηλό και βλέμμα που προστάζει Την Άρμονία να κατεβεί στις Γής την άγκαλιά. Σε ποιά γκρεμιά χαιρέκακη μια Μοίρα σε παρατάει, Ό Προμηθέα, που τραγική κυκλώνει σιγαλιά;

Ό πόνος με τάπεινα του φτερά που σ' ανεβάζει; Τάσπρα δοξάρια σε βουβά πάλι κι' έρχονται βιολιά, Βουβά τα κόρνα, μ' άστραπές ό πόνος όπου κρύζει, Βουβοί κι' οι αούλοι στα δάκτυλα που σειούνται σαν πουλιά.

Μέσ' στα συντρίμια άνθόπλεκη γελάει ή Περηφάνεια, Γερέα του Πόνου! Σ' ακολουθούν με ρόδινα στεφάνια Προσκυνητές, στηλώνοντας τα μάτια τους τα όφρα

Προς την Ίδέα τη μακρυνή που λάμπει κι' αναδέχεται... Ό πόνος! ό μέθη της ψυχής! ό φώς μέσα στα έρεβη! Ό Ύμνο τά χείλη τραγουδούν... τον Όμνο στη Χαρά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

τωθή. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ «σύνοικό» του ὁ Τζάκ!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.
Ἡ Ἰδα στενοχωριέται.

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τῆς κυρίας Ἰδας Νταρζαντόν στὸ Ἐτιόλ προξένησε μεγάλη χαρὰ στὸν Τζάκ μὰ καὶ μεγάλη ἀνησυχία. Ἦταν περήφανός πού παρουσιαζόταν ἐκεῖ μὲ τὴ μητέρα του στὸ πλάι, μὰ καὶ φοβόταν τὰ πολλὰ τῆς λόγια. Τὴν ἰδέα θὰ σχημάτιζε γι' αὐτὴν ἡ τόσο φρόνιμη καὶ μετρημένη Σεσίλη;

Καὶ νά, μόλις τὴν εἶδε, ἡ Ἰδα τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ τὴν εἶπε «κόρη τῆς» μ' ἕνα τρόπο τόσο θεατρικό, πού ὁ Τζάκ ντράπηκε. Ἐπειτα, στὸ τραπέζι, ἄρχισε πάλι τὰ δικά της, τίς μεγαλομανίες της. Εἶπε γιὰ τὸ νουνὸ τοῦ Τζάκ, τὸν λόρδο, πού σκοτώθηκε στὸ κυνήγι τοῦ Μαχαράγια· εἶπε γιὰ ἐν' ἀξέχαστο ταξίδι πού εἶχε κάνει στὰ Πυρηναῖα μὲ τὸ δούκα καὶ τὴ δούκισσα Δὲ Κακαρίς, Ἰσπανούς, οἰκογενειακούς της φίλους· εἶπε γιὰ ἕνα ἐπεισόδιο πού τῆς συνέβηκε κάποτε σ' ἕνα βαπόρι μ' ἕναν τρελοβαρῶνο, εἶπε, εἶπε... Πολλὲς φορές ὁ Τζάκ προσπάθησε νὰ τὴν διχόψῃ, νὰ φήσῃ νὰ μιλήσῃ καὶ κανένας ἄλλος. Ἀλλὰ ἡ Ἰδα ξανάρχισε, ἀνεξάντλητη, ἀκαταπόνητη καὶ τὸ ἴδιο πάντα, μεγαλομανής.

Ἡ Σεσίλη, μ' ὅλ' αὐτὰ, ἔδειχνε τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ στὴ μητέρα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἴσως μάλιστα καὶ θαύμαζε τοὺς καλοὺς, τοὺς παριζιάνικους τρόπους της, τὴν ὁμορφιά της πού βαστούσε ὡς αὐτὴ τὴν ἡλικία, τὸ κομψὸ τῆς ντύσιμο, ὅλα. Καὶ δὲν στενοχωριόταν ἡ καλὴ Σεσίλη παρὰ μόνο γιὰ τὸ ἔδλεπε τὸν Τζάκ τόσο στενοχωρημένο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ἡ Σεσίλη εἶπε:

— Κυρία Νταρζαντόν, πᾶμε μετὰ κάτω στὸν κήπο;

Κατέδωκαν οἱ δύο τους. Κι' ὁ Τζάκ ἔμεινε νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του μὲ τὸν κ. Ριβάλ. Ἀ, τί μακρὸ πού τοῦ φάνηκε αὐτὸ τὸ μάθημα! Δὲν εἶχε τὸ νοῦ του παρὰ στίς δύο ἐκείνες, πού τίς ἔδλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ σιγοπερπατοῦν πλάι-πλάι στὴ δενδροστοιχία. Τὴν νᾶλεγε ἄραγε ἡ μητέρα του τῆς ἀρραβωνιαστικιάς της; Καὶ τί ἰδέα θὰ ἐσχημάτιζε αὐτὴ γιὰ κείνην; Ὅλο αὐτὸ εἶχε στὸ νοῦ του ὁ καίμενος ὁ Τζάκ.

Ἐπιτέλους τελείωσε καὶ τὸ μάθημα καὶ πῆγαν κι' οἱ τέσσαρες νὰ κάμουν τὸν περίπατό τους στὸ δάσος. Ἐκεῖ μόνο ἡσύχασε λίγο ὁ Τζάκ. Γιατὶ αὐτὸς πῆρε μπράτσο τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τράβηξε μπροστά. Ἡ Ἰδα ἔρχόταν πίσω στὸ μπράτσο τοῦ γιαιτροῦ. Ὡ, τοῦ γέρου ἄς τοῦ ἔλεγε, τί ἤθελε. Εἶχε πείρα αὐτὸς καὶ δὲν μπορούσε νὰ παρεξηγήσῃ ἀπ' τὰ λόγια τῆς μιὰ γυναῖκα πού, μ' ὅλη τῆς τὴν ἐλαφρότητα, κατὰ βάθος ἦταν τόσο

«Ὁ Τζάκ πῆρε μπράτσο τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τράβηξε μπροστά...»
(Σελ. 238, στ. β.)

καλὴ, τόσο ἀγαθὴ, ἔτοιμη νὰ συχωρέσῃ κι' αὐτὸν τὸν Νταρζαντόν, πού τόλμησε νὰ σηκώσῃ χέρι ἀπ' αὐτὴν!

Γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ἡ Ἰδα εἶχε καλὴ καρδιά. Οὔτε θάνησυχοςε τόσο ὁ Τζάκ, ἂν ἤξερε πὺς κι' ἡ Σεσίλη ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ καταλαβαίνει.

Σὰν ἔφθασαν στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, ἡ κυρὰ Παγώνα χάρηκε πολὺ πού ξανάβλεπε τὴν παλιά της ἀγαπημένη κυρία· μὰ κι' ἡ Ἰδα αἰσθάνθηκε χαρὰ καὶ θυμήθηκε πολλὰ. Γι' αὐτὸ, θάλεγε, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν εἶχε ἡσυχία. Κι' ἄχαρνα, ἀφίνοντας μάρμαρο τοὺς ἄλλους, πῆρε μονάχη τὸ δρόμο γιὰ τίς Καστανούλες. Ἦθελε νὰ ξαναῖδῃ τὸ Parva domus.

Ἐτρεχε, σὰν κάποιος νὰ τὴ φώναζε ἀπὸ κεῖ...

Τὸ πυργάκι τῆς βίλλας ἦταν περισσότερο παρὰ ποτὲ περιπλεγμένο μὲ κισσοὺς πού τὸ σκέπαζαν ἀπὸ τὴ βᾶση ὡς τὴν κορφή. Ὁ Χίρι δὲν θάταν ἐκεῖ, γιὰ τί ὅλες οἱ γρίλλες ἦταν κλειστές, καὶ σιωπὴ βασίλευε στὸν κήπο, κι' ἡ χλόη μπροστὰ στὴν πόρτα δὲν εἶχε οὔτε μιὰ πατημασιά. Ἡ Ἰδα στά-

θηκε μιὰ στιγμή, ἄκουσε ὅσα τῆς ἔλεγαν οἱ ἄφωνες μὰ εὐγλωττες ἐκείνες πέτρες, ἔπειτα ἔκοψε ἕνα κλωνάρικι ἀπὸ κληματίδα, πού ἔβγαζε ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τὰ σπαρα τῆς ἀνθάκια, τὸ μύρισε βαθιά μὲ κλειστὰ μάτια, καὶ κάθησε στὰ σκαλᾶκια τῆς ἐξοπορτας.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ὁ Τζάκ πού τὴν εἶχε κυνηγήσει.

Τοῦ ἀποκρίθηκε δακρυσμένη:
— Τίποτα... Συγκινήθηκα λίγο... Ἐχω τόσες ἀναιμνήσεις ἐδῶ μέσα!..

Σκούπισε τὰ μάτια της, μὰ ἡ εὐθυμία της εἶχε χαθεῖ. Κι' ἔγεινε σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ ὅλο τὸ βράδυ. Τοῦ κάκου ἡ Σεσίλη, πού τῆς εἶχαν πει πὺς ἡ κυρία Νταρζαντόν εἶχε χωρίσει τὸν ἄντρα της, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴ διασκεδάσῃ τοῦ κάκου ὁ Τζάκ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ γιὰ τὰ ὠραία σχέδια τοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἰδα εἶχε τὸ νοῦ τῆς ἄλλου.

Καθὼς γύριζαν οἱ δύο τους στὸ σταθμὸ τοῦ Ἑβρύ, νὰ πάρουν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε:
(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΛΥΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ὁ Γρίδας, ἕνας περίφημος λαϊκὸς τύπος, πού τόσο διασκεδάζε τις Ἀποκριὰς τοὺς Ἀθηναίους μὲ τίς ἐξυπνότατες μασκαράδες του, ἦταν καὶ μογιατζίης - κοσμηματογράφος, εἰδικὸς νὰ ζωγραφίζῃ ἐμβλήματα στίς ἐπιγραφὰς μαγαζιών.

Κάποτε ἕνας ταβερνιάρης τὸν φώναζε νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ ἀπέξω ἀπ' τὴν ταβέρνα του ἕνα λιοντάρι.

— Αὐτὸ τὸ θέλεις ἢ δεμένο; τὸν ρώτησε ὁ Γρίδας.

— Γιατὶ; ἀπόρησε ὁ ταβερνιάρης.

— Γιατὶ τὸ δεμένο κοστίζει περισσότερο...

— Ὁχι, βρὲ ἀδελφέ! Τί χρειάζεται δεμένο; Αὐτὸ νὰ τὸ ζωγραφίσῃς καλύτερα.

— Πολὺ καλὰ!

Ὁ Γρίδας ζωγράφισε τὸ λιοντάρι. Ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη βροχή, ἡ ζωγραφιὰ ἐξαλείφθηκε.

Ὁ ταβερνιάρης φώναξε τὸν τεχνίτη.

— Ποῦ εἶναι τὸ λιοντάρι πού μοῦ ζωγράφισες; τὸν ρώτησε μὲ θυμὸ δείχνοντας τὸν ξεπλυμένο τοῖχο.

— Μὰ δὲν τὸ θέλησες λυτὸ; τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ὁ Γρίδας. Ἐφυγε!

— Ἀσε τώρα τὰ στεῖα!..

— Δὲν ἀστετεύουμε καθόλου. Ὁταν ἔλεγα «λυτὸ ἢ δεμένο», ἐννοῶσα μὲ νερομπογιὰ ἢ μὲ λαδομπογιὰ. Τί νὰ σοῦ κάμω ἀφοῦ προτίμησες τὸ φθηνότερο;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΛΣΑ

Πάνε χρόνια πολλά. Σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Ἀλσατίας, τὰ παιδιὰ ἦταν μαζεμένα στὴν ἐκκλησιά, ὁλόγυρα στὸ γέροντα παπὰ πού τοὺς ἐδίδασκε τὰ χρέη τους.

— Μὴν ξεχνᾶτε, μικροί μου φίλοι, τοὺς εἶπε τὴ στιγμή πού τὰ σχολάζε, πὺς καθένas ἀπὸ μᾶς, γιὰ νὰ εὐαρεστή τὸ Θεό, πρέπει νὰ κάνῃ τὸ καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ βγήκαν καὶ σκορπίστηκαν χαρούμενα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἦταν καὶ μιὰ φτωχὴ ὀρφανούλα πού τὴν ἔλεγαν Ἀλσα. Ὁ θεὸς τῆς κι' ἡ θεὴ τῆς τὴν εἶχαν περιμαζέψει στὸ σπῖτι τους ἀπὸ εὐσπλαχνία.

Καθὼς κατέβαινε τὸ μονοπάτι πού ἔδωζε στὴν κατοικία της, ἡ Ἀλσα συλλογιζόταν μὲ νησυχία: «Εἶμαι μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ κάνω τὸ καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ δώσω. Πὺς λοιπὸν θὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό;»

Μόλις τελείωσε αὐτὴ τὴ σκέψη, τὰ κλαδιὰ μιᾶς τριανταφυλλιάς, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ της, πιάστηκαν στὰ ξανθὰ της μαλλιά. Ἡ Ἀλσα τὰ ἐξέπλεξε σιγὰ καὶ παρατήρησε πὺς ἡ τριανταφυλλιά ἐκείνη κινδύνευε νὰ μαραθῇ ἀπὸ τὴν ἀναδροχία.

— Καίμενο δεντράκι, φώναξε· πεθαίνεις γιὰ τὴ βροχὴ τοῦ ρανοῦ δὲν πέφτει νὰ ποτίσῃ τίς ρίζες σου!

Ἐνα ρεματάκι ἔτρεχε ἀπὸ τᾶλλο μέρος τοῦ δρόμου. Ἡ Ἀλσα ἔτρεξε κεῖ, γέμισε νερὸ τίς χούφτες της, τόχυσε στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλιάς, κι' αὐτὸ τόκανε τόσες φορές, ὡς πού εἶδε τὰ τριαντάφυλλα νὰ σηκώνουν τὸ κεφάλι σὰ νὰ τῆς χομογελοῦσαν.

— Νὰ ἕνα ποταμάκι πού εἶναι χρήσιμο, συλλογιζόθηκε ἡ Ἀλσα ἐξακολουθώντας τὸ δρόμο της, ἀφοῦ δροσίξῃ μὲ τὸ νερὸ τοῦ πλάσματος πού πεθαίνουν τῆς δίψας. Κι' ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα γιὰ νὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό!

Εἶχε περπατήσει κάμποσο ἀκόμα, ὅταν εἶδε μέσα στὸ ρεματάκι μιὰ μεγάλη πέτρα πού τὸ ἐμπόδιζε νὰ τρέχῃ ἐλεύθερα, ἐνῶ τὸ φλόιδισμα πού ἔκανε κεῖ τὸ νερὸ, φαινόταν σὰν κλάμα καὶ σὰν ἰκεσία.

— Στάσου, καίμενο ποταμάκι, εἶπε ἡ Ἀλσα, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ ξαναδώσω τὴ λευθερίά σου!

Μπήκε στὸ νερὸ καὶ μ' ἕνα μακρὸ ξύλο κατάφερε νὰ σπρώξῃ τὴ μεγάλη πέτρα. Καὶ τὸ κρυστάλλινο νερὸ ξα-

νάρχισε τὸ τρέξιμό του μὲ κάτι λαμπύσματα πού ἔμοιαζαν χαμόγελα.

— Τὸ μπαστούνι αὐτὸ κάνει καλύτερη δουλειὰ ἀπὸ μένα, συλλογιζόθηκε ἡ μικρὴ κι' ὅμως δὲν εἶναι παρὰ ἕνα κομμάτι ξερὸ ξύλο. Δὲν θὰ γίνω κι' ἐγὼ ποτὲ ἐστὶ χρήσιμη, γιὰ νὰ εὐαρεστήσω τὸ Θεό;

Πλησίαζε πιά στὸ σπῖτι.

— Κορίτσι, τῆς εἶπε ἕνας νέος σκάτης πού στηριζόταν ἐκεῖ σ' ἕνα φράχτη· κάτι παλιόπαιδα μοῦ πῆραν τὰ δεκανίκια μου, πού χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Μπορεῖς νὰ μοῦ βρῆς κανένα μπαστούνι;

Συγκινημένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρά-

«Μιὰ φτωχὴ ὀρφανούλα πού τὴν ἔλεγαν Ἀλσα...»
(Σελ. 239, στ. α.)

κληση, ἡ Ἀλσα ἔτρεξε πίσω, βρήκε τὸ μπαστούνι πού εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὸ ρεματάκι καὶ τὸδωσε στὸ σακάτι πού μπόρεσε ἐστὶ νὰ ξεκινήσῃ κούτσα-κούτσα. Καὶ καθὼς ἔφυγε, ἔστειλε στὴ μικρὴ ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκό, τόσο λαμπρό, πού τὴν ἔκαμε σχεδὸν νὰ ξεχάσῃ τὸ λαμπύρισμα τοῦ νεροῦ καὶ τὴν δροσιά τῶν τριανταφυλλιών. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ Ἀλσα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ μιὰ καινούρια χαρὰ. Καὶ τὴ νύχτα κοιμήθηκε ἡσυχά.

Τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά, ξαναπῆρε τὸν ἴδιο δρόμο. Ἡ πέτρα πού εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ ποταμάκι, ἦταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέση.

Ἡ Ἀλσα κάθισε μιὰ στιγμή καὶ κοίταξε τὸ νερὸ πού ἔτρεχε: Τὰ κυματᾶκια λαμπύριζαν πάλι καθὼς τὴν ἔδλεπαν νὰ γέρνῃ ἀπάνω τους· κι' ἔφθελαν μὲ φωνὴ καθαρή:

— Καλὴ Ἀλσα, μᾶς γλύτωσες ἀπὸ τὴν πέτρα πού μᾶς ἐμπόδιζε νὰ τρέχουμε λεύθερα. Νὰ εἰς· εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου!

Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς, ὁ ἥλιος ἔκαιγε, κι' ἐπειδὴ πολλὴν καιρὸ εἶχε νὰ βρέξῃ, τὰ δέντρα καὶ τὰ δεντράκια ἔγερναν τὰ κλαδιὰ τους λυπημένα. Ἀμα ὅμως ἔφθασε στὴν τριανταφυλλιά, ἡ Ἀλσα τὴν εἶδε δροσερή, γελαστή καὶ περήφανη, μὲ τὰ καινούρια λουλούδια πού εἶχαν ἀνοίξει.

— Καλὴ Ἀλσα, ψιθύρισαν τὰ τριαντάφυλλα χαϊδεύοντάς της τὸ μέτωπο τὴ στιγμή πού περνοῦσε· ἂν δὲν ἐπότιζες τὴ μάννα μας, θὰ πεθαίναμε κι' αὐτὴ κι' ἐμεῖς. Νὰ εἰς· εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου! Ἡ Ἀλσα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της τόσο ζωηρὰ καὶ τόσο γοργὰ ἀπ' τὴ χαρὰ της, πού ἔφθασε στὴν ἐκκλησιά πρὶν ἀπ' τὰλλα παιδιὰ. Καὶ πόσο συγκινήθηκε, ὅταν εἶδε ἀπέξω ἀπ' τὴν πόρτα τὸ νέο σακάτι πού τῆς εἶχε μιλήσει χθές.

— Ἀλσα, τῆς εἶπε κι' αὐτός, νὰ εἰς· εὐλογημένη γιὰ τὴν καλοσύνη σου! Μὲ τὸ μπαστούνι πού μοῦ ἔδωσες, κατάφερα νὰ φθάσω ὡς τὴ δημοσίᾳ, ὅπου ἕνας πλούσιος ταξιδιώτης μοῦ ἔδωσε τὸ πουγγί του γεμάτο χρυσάφι. Χωρὶς τὴ βοήθειά σου δὲν θὰ λάβαινα ποτὲ τόσο γενναῖα ἐλεημοσύνη. Εἶσαι χρήσιμη πλᾶσμα κι' εὐαρεστεῖς τὸ Θεό, γιὰ τὴν καλὴν τὴν καλὴν μὲ τὰ μικρὰ πράγματα πού ἔχεις στὴ διάθεσή σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ συνοδεύθηκαν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο τόσο φωτεινό, πού ἡ Ἀλσα θαμπώθηκε

κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της...

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ὁ σακάτης εἶχε γίνει ἀφαντος. Μὰ ἡ καλὴ Ἀλσα εἶχε πιά τὴν πεποίθησιν πὺς κι' οἱ πιδ μικροί, οἱ πιδ ἀδύνατοι μποροῦν νὰ ζοῦν μὲ ὠραία κι' εὐγενικὴ ζωὴ, κάνοντας πάντα τὸ καλὸ πού βγαίνει ἀπ' τὸ χέρι τους.

(Anne Mouton) Μετάφρ. Γρ. Ξ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἀλλήμονο στὸν καβαλλάρη πού λὴν θὰ πάω, καὶ χαρὰ στὸν πεζὸ πού ἔκινῃ.

Ξένο γομάρι καβαλλίκεψες; γοήγορα θὰ ξεκαβαλλίκεψης.

Τὸ βουβάλι κι' ἂν ἔσπεση, πάλι ἀξίζει ἕνα βῶδι.

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΟ περισσότερα της ζωής του μάς διηγείται ο φίλος μας **Δαφνοστεφής Ολυμπιονίκης** που πιστεύει, ή καλύτερα «θαυμάζει», τη Μετεμψύχωση. Τά θυμήθηκε όταν διάβασε αυτά που μάς έγραψε τελευταία **ή Αρχοντοπούλα**, και νομίζει ότι το ένα τουλάχιστο από τα δυο δείχνει πως κάθε άνθρωπος ξαναζήσε κάποτε σ' αυτό τον κόσμο. Έγώ, — αφού ζητεί και τη γνώμη μου, — δεν βρήκα καμιά απόδειξη σ' αυτά τα περιστατικά. Επειδή όμως είναι περίεργα, θα σάς τα διηγηθώ.

Ο πάππος του φίλου μας έπλούτησε, λέει, στα χρυσωρυχεία της Αγγλίας. Έχει παντρεύθηκε μίαν Ιταλίδα και σήμερα οι δυο γέροι ζουν στη Νεάπολη της Ιταλίας, όπου έχουν χτίσει μία ωραία βίλλα κοντά στη θάλασσα. Το 1922, τα παιδιά τους και τα εγγόνια, από την Αίγυπτο όπου μένουν, πήγαν στη Νεάπολη να τους ιδούν. Περνούσαν ώρες βραδιάδες, ψαρέματα, κολύμπια και καθεξής. Ένα βράδυ όμως, εκεί που καθόνταν στη βεράντα, ο γέρο-βαρκάρης του παππού τους είπε πως είχε φανεί στα παράλια ένα σκυλόφαρο και τα παιδιά δεν έπρεπε πιά να ξαναβγουν. Έτσι έπαψαν τα κολύμπια. Έτσι από δυο μέρες, ο φίλος μας είδε στον ύπνο του πως ήταν στη θάλασσα και πως το σκυλόφαρο τον πήρε κυνήγι. Τρέχοντας τότε, όχι κολυμπώντας, βρέθηκε άξαφνα σ' ένα δρόμο με δέντρα, με σπίτια, με μαγαζιά, — ένα δρόμο παραθαλάσσιας πόλης. Και ξύπνησε.

Πέρασε λίγος καιρός. Ο φίλος μας θυμόταν ακόμα ζωηρά τόνειρό του, όταν, καθώς έτοιμαζόνταν να φύγουν πιά από τη Νεάπολη, έλαβαν πρόκληση από συγγενείς τους που έμεναν στην Αθήνα, να πάνε κι' ως εκεί να τους ιδούν. Έτσι η οικογένεια μπήκε στο βαπόρι για τον Πειραιά. Κι' άμα έφθασαν εκεί και βγήκαν έξω και ξεκίνησαν για το σταθμό του σιδηροδρόμου, ο φίλος μας βρέθηκε... στο δρόμο του δεινίου του. Να, τα ίδια δέντρα, τα ίδια σπίτια, τα ίδια μαγαζιά, τα ίδια όλα. Στον ύπνο του τότε, στη Νεάπολη, είχε ιδεί ένα δρόμο του Πειραιώς, που πρώτη φορά τον έδλεπε στον ύπνο του τώρα!

Αυτό το ένα ιδού και τ άλλο περιστατικό, ακόμα περιεργότερο:

Από το 1922 ως πέρσι, ο φίλος μας ήταν πρόσκοπος. Είχε μάλιστα άνωμοτάρχη τον φίλο μας **Κισσό**. Μία μέρα το 1923, από την Αλεξάν-

δρεια, οι πρόσκοποι έκαμαν έκδρομή ως το Αμπού-Κίρ, μία ώρα με το σιδηρόδρομο. Αμπού-Κίρ = μικρός κόλπος, — έξηγει ο φίλος μας, — εκεί ποδ έγινε ή μεγάλη ναυμαχία με το Ναπολέοντα. Έχει κάτι πελώρια κάστρα και σε απόσταση τριών τετάρτων βρίσκονται οι περίφημες κατακόμβες, όπου μπορεί κανένας να χαθί.

Καμμία είκοσιπενταριά πρόσκοποι αποφάσισαν να επισκεφθούν και τις κατακόμβες. Πήραν οδηγούς και μετά κουραστικό δρόμο σε άνηφοριές και κατηφοριές, έφθασαν και μπήκαν, για να βγουν από μία τρύπα ως εκατό μέτρα από την είσοδο. Κατά τη συνήθεια, πριν βγουν, έγραψαν όλοι στον τοίχο τα ονόματά τους. Ο φίλος μας έμεινε λίγο στο φεγγερό εκείνο μέρος, πίσω απ' τους άλλους, για να γράψει τ' όνομά του κι' άλλη μία φορά. Οι σύντροφοι, βγαίνοντας, ανέβηκαν σ' ένα μικρό λόφο για να πάρουν φωτογραφία, κι' από εκεί άρχισαν να τον φωνάζουν. Έκαμε λοιπόν να βγί. Και τότε είδε μπροστά του «μια πόρτα πέτρινη, ίσα-ίσα στο άνοιγμα της τρύπας, ακουμπισμένη στον τοίχο». Του έκαμε μεγάλη εντύπωση. Γιατί του φάνηκε πως αυτή την πόρτα κάποτε την είχε ξαναϊδεί. Τη θυμόταν πολύ καλά έτσι καθώς ήταν σπασμένη στην άκρη και «με κάτι κοιλότητες κι' έξογκώματα» που σχημάτιζαν σαν ένα κεφάλι κότες. Κι' όμως ήταν ή πρώτη φορά που πήγαινε στο Αμπού-Κίρ και στις κατακόμβες!

Δεν είναι περίεργα και τα δυο; Μόνο που δεν αποδείχνουν καθόλου τη μετεμψύχωση. Γιατί μπορεί να χρωστούνται και σε χίλιες-δυο άλλες αίτιες, να είναι π. χ. κι' αυτά φαινόμενα τηλεπάθειας, όπως ο ίδιος ο φίλος μας διάβασε κάπου. Μά κι' εγώ διάβασα κάπου για ένα φαινόμενο, που νομίζω πως έχει σχέση με το δεύτερο απ' αυτά που μάς διηγήθηκε ο φίλος μας: Συχνά, σε πολλούς ανθρώπους, — και σε μένα τον ίδιο, ίσως και σε σάς, — συμβαίνει, ενώ ορισκόμαστε σ' ένα μέρος, ή σκεπτόμαστε μόνοι, ή εργαζόμαστε, ή περπατούμε, ή μιλούμε, ή ακούμε άλλους να μιλούν, μάς φαίνεται για μία στιγμή πως κάποτε ξαναβρεθήκαμε στο ίδιο μέρος, κι' είδαμε τα ίδια πράγματα ή τα ίδια πρόσωπα, κι' εκάμα τις ίδιες σκέψεις ή ακούσαμε τα ίδια λόγια. Η αυταπάτη, — γιατί αυταπάτη βέβαια είναι, — βαστά λίγες στιγμές, λίγα δευτερόλεπτα. Τόσο βάσταξε και το φίλου μας το «φαινόμενο» μπροστά στην πέτρινη πόρτα. Κι' έπειτα... ξυπνούμε. Γιατί ένας στιγμιαίος ύπνος λένε πως είναι, μία όπνοδασία: Κοιμόμαστε με ανοιχτά μάτια για μισό λεπτό κι' ε, τι βλέπουμε,

ε, τι ακούμε, μάς φαίνεται πως το ξαναείδαμε και πως το ξανακούσαμε. Άσχετα με τη μετεμψύχωση...

Η άλληθεια είναι πως τέτοια έχουν σημειωθεί άπειρα και πρέπει να περιμένουμε ως να τα εξηγήσει, — αν θα τα εξηγήσει ποτέ, — ή Επιστήμη. Εγώ ένα ξέρω με βεβαιότητα: Πως ο **Δαφνοστεφής Ολυμπιονίκης** εκθέτει τα περιστατικά του θαυμάσια: οε ζωντανή γλώσσα, με μεγάλη παραστατικότητα και με λογικότατο ερμ. Το πιστεύετε λοιπόν, που για να σάς τα εκθέσω κι' εγώ, σε πολλά μέρη δεν έκανα άλλο παρά να τιγράφω το γράμμα του; Μόνο που με κούρασε το διάβασμά του. Γιατί ο φίλος μας αυτός, που έχει τέτοιο φυσικό λογοτεχνικό ταλέντο, έχει κι' έν' άλλοκοτο γράψιμο πολύ δυσανάγνωστο και, — μεταξύ μας, — κάνει και μερικές ανορθογραφίες, από άπροσεξία βέβαια. Και τα δυο αυτά πρέπει να τα διορθώση γιατί είναι μεγάλη άμαρτία να γράφει κανείς τόσο άμορφα και τόσο άσχημα μαζί!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΗΡΟΣΤΑΤΗ

Πατρίδα μου είναι κάποια χώρα μακρινή, πέρα εκεί, που ο ήλιος είναι φλογερός. Βγήκα απ' τα χέρια ενός καλλιτέχνη, κι' είμαι πλασμένος από πολύτιμο κρύσταλλο και χρυσάφι. Κοιμήθηκα χρόνια πολλά — ποιος ξέρει πόσα! — κι' έχω ξεχάσει όλα απ' τη ζωή μου. Μά και δεν είχα ζήσει ακόμα. Κι' έτσι, σαν ξαναβγήκα στον κόσμο, έμοιαζα πλασματάκι πουχε μόλις γεννηθεί.

Μ' έδωσαν από τη θήκη μου μία μέρα που το σπίτι γιόρταζε. Θόρυβος, φωνές, λουλούδια, χαρές παντού. Και πήρα θέση σ' ένα τραπέζι, δίπλα σ' ένα νυφικό κρεβάτι που άστραψε όλο κι' ήταν στρωμένο με λουλούδια. Άρχιζ' άμορφα έτσι ή ζωή μου. Όλα μου φαινόταν σαν ένα όραμα άναιρο. Δίπλα, απ' τα πέρα δωμάτια, έφταναν ως τ' αυτιά μου γλυκειά μουσική, θόρυβος, γέλια.

Κι' ή ζωή μου τράβηξε έτσι, όλη άμορφη και γλυκειά. Είδα πολλά πράγματα εγώ στο μακρύ ταξίδι μου στον κόσμο. Είδα τα χρόνια να φέρουν πίσω την άγάπη εκεί μέσα και χίλιες χαρές κι' είδα ακόμη ναρχονται στον κόσμο μικρά πλασματάκια, ίδια σαν άγγελούδια, μ' όλοξανθα κεφαλάκια και μάτια άγνά. Κι' εγώ, εκεί πάντα στην ίδια θέση, συντρόφευα τις νύχτες τους, κι' άκουα κάποιο γλυκό τραγούδι, πάντα το ίδιο, που νανούριζε και μένα άπαλά. Είδα ακόμη και νύχτες άρρώστιας, κι' άκουσα βογγητά πόνου, κι'

έχουσα δίπλα στη χλωμή μητέρα δάκρυα συμπόνιας.

Θυμάμαι κάποια νύχτα, που ή θλίψη σαν να φτερούγιζε στο καλό κι' άγαπημένο δωμάτιο. Απ' το κρεβάτι, το καλίο, τ' όλολευκο, έφτανε ως έμένα ψίθυρος πονεμένος. Άκουσα μέσ' από άναφυλλητά τη λέξη «χωρισμός», την άκουα όλοένα κι' όλο πιο θλιβερά. Άκουσα πως έπρεπε, για την ύγεια των παιδιών, να φύγει ή μητέρα μαζί τους σε κάποια χώρα μακρινή που την έλεγαν «Πατρίδα». Κι' άκουα ακόμη και λόγια που έδιναν σαν ψεύτικα, λόγια παρηγοριάς, πως τα δυο χρόνια θα περνούσαν γρήγορα, και πως ύστερα ή ζωή θάταν σαν ένα άτέλειωτο πανηγύρι.

Σε λίγες μέρες το σπίτι ήτανιωπηλό και θλιβερό, και το βράδυ έφώτισα μόνο τον καλόν πατέρα που έδιδάξε ως το πρωί. Η ζωή είχε σήσει από κεί μέσα κι' ή θλίψη πλημμύριζε όλες τις γωνιές του σπιτιού. Πως νοσταλγούσα τις χαρούμενες φωνές των παιδιών, και τα γέλια και τον όλοχαρο θόρυβο! Μά περίμενα κι' έλπιζα. Κι' ως τόσο, τα δυο χρόνια είχαν περάσει.

Ένα βράδυ, διάβασα κι' εγώ μαζί με τον καλόν μου άφέντη νέα θλιβερά. Ένας πόλεμος κακός κι' ένα σωρό δυστυχίες κι' άποκλεισμοί κρατούσαν μακριά τους άγαπημένους, για καιρό, ποιος ξέρει για πόσο. Κι' ούτε γράμματα θα έρχόταν πιά. Θάταν τώρα ό χωρισμός δ' άληθινός, ό φρικτός. Έτσι ό καιρός περνούσε όλοένα και πιο θλιβερός...

Μά μία άρρώστεια μεγάλη και βαρεια τον έριξε στο στρώμα. Είδα τους γιατρούς να έρχονται τον ένα πίσω από τον άλλο, κι' έδλεπα το θλιμμένο τους βλέμμα που έλεγε πολλά. Ο καλός πατέρας, ό καλός μου άφέντης, δεν σηκώθηκε πιά. Φύλαγε το κρεβάτι, κι' οι μέρες πάνω στις μέρες κυλούσαν σαν μαρτύριο. Έγώ εκεί δίπλα, πιστός στις κακές όπως και στις χαρούμενες στιγμές, φύλαγα κι' έμετρούσα την άγωνία του.

Συχνά έρχόταν τα παιδάκια από άπέναντι και το κρατούσαν συντροφιά. Τα γνώριζα τα παιδάκια που ήταν οι φίλοι των δικών μας παιδιών, και τα έδλεπα μ' άγάπη. Μά πιοτερο άγαπούσα τον Μπέμπη, που ήταν ξανθός σαν άγγελάκι και μου θυμίζε τον Κοκό μάς. Μά κι' ό πατέρας τον ξεχώριζε, γιατί τον έπερνε σφιχτά στην άγκαλιά του, και τον κοίταζε και τον κοίταζε άτέλειωτα, και τα δάκρυά του έκυλούσαν ποτάμι. Κι' άγαπούσα ακόμη και την μεγάλη Άννικα, που ήταν ή φίλη της Λίνας μάς. Έρχόταν κάθε μεσημέρι γυρίζοντας από το σχολείο, με τη σάκκα στο χέρι. Καθόταν πάντα δίπλα στο

κρεβάτι, κι' άκουα τη φωνή του κυρίου μου: «Έλα, μικρούλα μου Άννικα, μίλησέ μου για τη Λινούλα». Κι' ή μικρή άρχιζε άτέλειωτες ιστορίες, όλες χαρούμενες και γελαστές. Συχνά έρχόταν κι' ή μαμιά των παιδιών, μά τότε οι ώρες ήταν θλιβερές. Έλεγαν λόγια που έκαναν την καρδιά μου να σπαράξει. Κι' άκουα πάντα τον καλό άφέντη να λέη με σσησμένη φωνή: «Δεν θα τους ξαναϊδώ! Δεν θα φιλήσω ξανά τα παιδάκια μου. Μιλήστε τους πολύ για μένα. Πέστε τους πως ή σκέψη τους ήταν ή γλυκειά συντροφιά της

μαζί με λίγα ακόμα πράγματα, ένα γράμμα, φωτογραφίες, κι' ένα δαχτυλίδι, (το ίδιο που έλαμπε όλοκαίνουργο εκείνη την πρώτη βραδιά). Ταξιδεύσαμε πολύ. Κάποια χέρια τρεμάμενα μάς άνοιξαν, κι' είδα φως. Γνώρισα γύρω μου τ' άγαπημένα πρόσωπα. Τα παιδιά με τα όλοξανθα κεφαλάκια, που χανε γίνει πιά γυναίκες, παληκάκια. Και κείνη, που αντίκρυσα πρώτη φορά ένα βράδυ μ' όλολευκο νυφάτικο φόρεμα. Απ' όλα τα μάτια κυλούσαν δάκρυα. Με χάδεψαν, με φίλησαν, έμε και τους συν-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΕΙ-ΝΟΛΑΡ, Σιγγόνη και Θερμός Μάρας, Αθήναι. Β' Βραβείον Δημοψήφισματος του 1923 και Γ' Βραβείον Δημοψήφισματος του 1924, Ιωάννης Γ' Βραβείον εις τον 215ον και 217ον Διαγωνισμόν Λύσεων. — 2. ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΣ ΒΑΡΟΥΧΑΣ, Χανιά Κασοί, Ηράκλειον. Β' Βραβείον Έκλογής εις το Αποψήφισμα του 1924 και Ιωάννης Α' Βραβείον εις τον 217ον Διαγων. Λύσεων. — 3. ΑΛ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Αθήναι. Α' Βραβείον εις τον 213ον Διαγ. Λύσεων.

μοναξιάς μου, κι' ή άγάπη μου ή τελευταία μου πνοή.»

Μία νύχτα ήταν μόνος, κατάμονος. Τον άκουα να βόγγη και να στριφογυρίζε στο στρώμα. Τον έδλεπα και τον ένοιωθα να πονή φοβερά. Η χλωμή μου φλόγα έφώτιζε το άδύνατο πρόσωπό του, τα κουρασμένα του μάτια. Τον είδα να κρατά στα χέρια τη φωτογραφία τους. Τα δάκρυα την είχαν μουσκέψει, και τους φιλούσε δλους με λαχτάρα. Τον άκουα να ψιθυρίζε σιγανά τ' άγαπημένα όνόματα, ένα-ένα. Κι' ύστερα τίποτε. Ξεψύχησε ήσυχά-ήσυχά, έτσι όπως σώνει το φως μου. Κι' ήταν μόνος, κατάμονος! Η πιστή φίλη της ζωής του, τ' άγαπημένα του παιδάκια κοιμώταν, χωρίς άλλο, ξένοιαστα αυτή την ώρα, μακριά, σε άλλη γή. Κανείς δεν έκλαψε από πάνω του, κανείς δε γλύκανε τις στερνές του ώρες.

Μόνος εγώ συντρόφευα την έρημιά του με τ' άπαλό μου φως. Το κερί μου σώθηκε άργά, άργά, και χύθηκε όλο σε χοντρές σταγόνες, ίδιες δάκρυα. Κι' ύστερα... Δεν θυμάμαι πιά τίποτε. Ο πόνος ένέκρωσε το φτωχό μου κορμί. Άργότερα, πολύ άργότερα, μ' έτύλιξαν μία μέρα σ' ένα δέμα

τρόφους μου, μάς είπαν λόγια πονεμένα και λόγια γλυκά. Κι' ύστερα μάς φύλαξαν.

Τώρα ή φτωχή μου καρδιά είναι για πάντα ραγισμένη. Κοιμάμαι έδω στο σκοτάδι μου γλυκόν ύπνο που μοιάζει θάνατο. Κάποτε, ποδ και ποδ, ξαναβλέπω φως, δαχτυλα πονεμένα με σφιγγουν μ' άγάπη, χαδεύουν τα κέρνα δάκρυά μου, και πάλι ξανακοιμάμαι.

Τον ύπνο μου συντρόφευον παλιές άναμνήσεις, άλλες γλυκιές, άλλες πονεμένες. Έξω ή ζωή τραβάει το δρόμο της, όλο έμπρός. Εγώ δεν είμαι παρά ένας φτωχός κερασάτης. Μά θα ζω πάντα με τις θύμης μου, πιστός τους σύντροφος και πιστός φίλος.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΗ

Η γλυκύτερη απόλαυση μιας έκδρομής είναι να σε έμπνίσουν τα ημερώματα, να μισοντυθής νυσταγμένος, και μισοντυμένος έτσι... να ξανακοιμηθής.

Μεγάλη άλληθεια είναι, ότι περισσότερα απ' όσα διαβάει, βλέπει κανείς μεταξύ των γραμμών. Τοπο το ένοιασμα μία φορά που προσπαθούσα να μάθω γερμανικά: Έβλεπα διαρκώς μπύρα και λουκάνικα.

Δ. Γρ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

[Αριθ. Έγκρ. 57]

Σε κάποια έκστρατεία που εξαφανισαν οι Γάλλοι στη Βόρειο Αμερική, ένας αξιωματικός τραυματισμένος αιχμαλωτίστηκε από έναν άγριο, που του πήρε το ρολόι του. Αυτός δόγησε τον αιχμάλωτο στον άρχηγό της φυλής. Ο Γάλλος τον παρακάλεσε να διατάξει να του δώσουν πίσω το ρολόι που του πήραν, γιατί ήταν οικογενειακό κειμήλιο.

«Μέσως φώναξαν τον άγριο κι' ο άρχηγός του του ανήγγειλε την απαίτηση του Γάλλου. Ο Έρυθρόδερμος έβγαλε άμέσως το ρολόι και το έδωσε με άδιαφορία.

— Δεν το θέλω πιά, είπε έψοφρισε το ζωό.

Και πραγματικά το ρολόι, που το νόμιζε για ένα πράγμα ζωντανό, έπειδή δεν είχε κουρνισθεί, είχε παύσει το «τικ-τάκ».

(Μετάφραση)

Ασπρος Παλιότσος

M A M M A

B.

«Απώσαε τότε τα χεράκια της έμπρός, σά να ζητούσε ναγκαλιάσει μεμιάς όλα τα ώραία πράματα που βρισκόνταν κει-μυροστά της και την προσκαλούσαν στη ζωή, στη χαρά... Μα ξαφνικά το βλέμμα σκοτεινιάσε, ή μορφή πήρε μια έκφραση πονεμένη, τα χεράκια σουφρώσανε, σά να τα παρμόρφωνε κάποιος κρυφός λυγμός. Δες και κάποιο κακό σύννεφο έξριζε τη σκιά του απότομα πάνω στη λαμπράδα της παιδικής μορφής κι' έδωξε από πάνω της τόν ήλιο της χαράς. Κάποια κακή σκέψη, κάποιος παιδιατικός φόβος, ποιος ξέρει!

Ανασηκώθηκε στο κρεββάτι της και κοίταξε μ' επιμονή προς το μέρος μιας μεγάλης πόρτας, που δόγησε στην καμάρια της μαμμιάς και που μέρες τώρα έμενε κλειστή. Η μαμμιά ήταν άρρωστη. Μέρες τώρα που ή μικρούλα Ζίνα δεν αντίκριζε ευπρόσθως την αγαπημένη μορφή, μέρες τώρα που ή μαμμιά δεν ερχότανε να της εύχθη την καλύτερα μ' ένα της στοργικό φιλάκι. Κι' είναι τόσο άσχημο να φιλάει κανένας τη μέρα του χωρίς το φιλή της μαμμιάς!... Όλη ή χαρά του παιδιού χανόταν, έφευγε κάθε όρεξη για παιχνίδι... Η μικρή, τρυφερή καρδούλα σφιγγόταν από έναν άγριο πόνο, τα ματάκια φαίνόνταν τόσο θλιμένα, τόσο παραπονεμένα!...

Μά σήμερα ο πόνος της είναι πιο άβυσσος άσ' άλλες φορές. Σήμερα, ο άοριστος φόβος που την τυραννούσε όλον αυτόν τόν καιρό που ή μαμμιά της ήταν άρρωστη, έγινε πιο έντατικός... Φυσικά, αυτόόρμητα, το αγαπημένο όνομα έφτυγε άπ' τα σφιγμένα της χείλη: «Μαμμιά!

μαμμιά! > «Αχ, κι' ήταν τόσος σπαταγμός μέσα στις δυο αυτές λέξεις! Όλος ο κρυμένος πόνος, όλη ή παιδιατική αγωνία, που δεν τολμούσε ως τώρα ά φανερωθή, ξεχύθηκε μαζί τους. Μαμμιά! ή μαμμιά! Οί λυγμοί την έπνιξαν. Άδύναμο, άξιολύπητο το μικρό κορμάκι συστρεφόταν άπ' τη θλίψη...

Η πόρτα άνοιξε μ' όρμη. Τρομαγμένη, σαστισμένη ή Ζίνα, άνοιξε τα μάτια κι' είδε, ναί! είδε τη γλυκεία μορφή της, που άνήσχυα έσκυβε κιόλας πάνω της.

— Μαμμιά; ή μαμμιά;... δε... δεν έφυγες λοιπόν; Κι' έγω που νόμιζα...»

Ανάμεσα άπ' τα δάκρυα, το χαμόγελο ανατέλλει και πάλι στο προσώπκι της μικρούλας, που ξαναβρήκε όλη της την ευτυχία μέσα στη στοργική άγκαλιά της μητέρας, που θεαματική πιά, ξαναγύρισε κοντά στην κορούλα της.

Δέλια

Φ Ι Λ Ι Α

[Αριθ. Έγκρ. 35]

Είμαστε κι' οί τρεις πολύ άγαπημένες. Η μία συμπλήρωνε την άλλη, κι' όλες μαζί αποτελούσαμε μια τρίμορφη ψυχή. Σωστά τρελλοκόριτσα, που κατά βάθος όμως κρύβει μια πρόωση ανάπτυξη στη σκέψη. Κυλούσε γοργά, σάν πάντα, ο καιρός, κι' έμεις, ένωμένες κι' οί τρεις, στρεφάμε επίμονα τη ράχη στις τόσες δυστυχίες της ζωής. Η λύση μιας άντικεινής σ' όλες. Η ψυχής μας άνοιγόνταν παρήγορα σε κάθε όδύν, βέβαιες για τη γατριεία της, μπρός σε μια τέτοια άλυσίδα έμπιστευτική. «Ακουσα να λένε πως είναι γλυκεία ή ζωή σάν τη φωτίζει της φιλίας ή ήλιος. Πόσο άληθεύουν τα λόγια αυτά! Ώ, ναί, ήμαστε ευνυχισμένες, νοσταλγικά ευνυχισμένες.

Τα χειμωνιάτικα βράδια, πότε οί δυο, πότε κι' οί τρεις, περνούσαμε άξέχαστες ώρες. Τα λιπούς, πάλι, κάτ' άπ' τα σύδεντρα, άφήναμε να ξεχύνονται οί έλπίδες μας, τα χρυσόονερα του μελούμενου.

Μ' αλλοίμονο!... Η εύτυχία είναι πάντα όλιγοχρονη. Κι' έφθασε ή ζηλόφονη ή δυστυχία, άναπάντεχα... Χτύπησε άσπλαγχα ο χωρισμός τη θύρα της ζωής μας, κι' έμεις σταθήκαμε άνίκανες να γυρίσουμε τη ράχη κι' αútουνο. Κι' έφυγε ή φίλη ή καλή σε ταξίδι μακρινό κι' άφησε τη δούδα βυθισμένη σ' άφατη λύπη.

Μά ή ξενιτεμένη και ή μία άπ' τις άλλες στάθηκαν τυχερές. Ταξίδεψε ή δεύτερη στην πόλη πούμενε ή πρώτη. Μένανε κι' οί δυο άπ' τους και πρώτα, —μ' αμόναχα οί δυο — μαζί, ξαναζούσαν την παλιά άξέχαστη ζωή που ο

δεύτερος θάνατος την διέκοψε. Κι' ή άλλη; Έμεινε μπρός στο νέο πλήγμα της μοίρας άφανη, διπλά τώρα άνίκανη να το άντιμετωπίσει. Κάθε γράμμα που της έστελναν οί άλλες για την όμορφη ζωή τους, ήταν γι' αυτήν καινούρια δυστυχία. Μια ψυχική όδύνή χτύπησε τώρα την ξενιτεμένη. Είχε άνάγκη παρηγοριάς, συμπόνιας. Μά κι' ή άλλη; Μη βρισκόταν αυτή σε μοίρα καλύτερη; Έτσι ή φίλη ή κοινή βρέθηκε σε θέση άφάνταστα τραγική. Νά φύγη;... Νά μείνει; Δεν είχε βλέπετε το δυσυπόστατο. Κι' οί δυο οί περίπτωσες ήταν τό ίδιο σοβαρές.

Άληθινά, πώς ο άνθρωπος πολλές φορές βρίσκεται έτσι μοιρασμένος σε δυο;!

Βιόλα Χλώρη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο βουνό.

Μόλις ο σαλπικτής χτύπησε συσσίτιο, δυο προσκοπίακι πέφτουν στο φαί με τα μούτρα.

Έκείνη τη στιγμή περνά ένας άλλος και τους φωνάζει:

— Έ, συνάδελφοι!... Τρωϊκός πόλεμος γίνεται εδώ;

Από την «Προσκοπική Ζωή»

Προσκοπίακι

Ο μπαμπάς: — Έλα δώ, Γιαννάκη. Δεν μου υποσχέθηκες να έρθεις πρώτος στα μαθήματα;

Ο Γιαννάκης: — Ναί, μπαμπά. — Και δεν σου υποσχέθηκα κι' έγω πως άν δεν έρθης πρώτος, θα σε τιμωρήσω;

— Ναί, μπαμπά. «Αλλά... άφοι έγω δεν κράτησα την υπόσχεσή μου, μη την κρατήσετε και σεις!

Φραγκίσκος

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ 230^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Καθώς σάς είπα και στο προηγούμενο φυλλάδιον, έπειδή έχω άρκετές Άσκήσεις για να περάσω όλο αυτό το έτος, άπεφάσισα να μην προκηρύξω νέον, χωριστόν Διαγωνισμόν για τις Άσκήσεις της Β' Έξαμηνίας, αλλά να κάμω ένα συμπληρωματικόν του τρέχοντος, χάριν εκείνων που δεν ευκαιρήσαν τότε, ή δεν ήταν ακόμα συνδρομηταί, για να στείλουν Συλλογήν.

Λοιπόν, στο συμπλήρωμα αυτό του 230ού Διαγωνισμού έχουν το δικαίωμα να λάβουν μέρος ΜΟΝΟΝ όσοι, είτε παλαιοί είτε νέοι, δεν έχουν ήδη στείλει Συλλογήν, δωρεάν, μέν όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1927, με πληρωμή μιας δραχμής οί χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί και πάδελφια των, και δραχμών δύο οί άπλοοί άγορασταί.

Όλοι αυτοί πρέπει να διαβάσουν πρώτα με προσοχή τους όρους των Διαγωνισμών προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων στον Όδηγό του Συνδρομητού (Ε' Κεφάλαιον, άπό § 1 και καθεξής), για να συμμορφωθούν

και να μή χάσουν άδικα τόν κόπο τους. Θυμίζω εδώ τους κυριωτέους:

Η Συλλογή πρέπει να είναι γραμμένη καθαρά σε μεγάλο τετράδιο (όσο είναι περίπου το φυλλάδιό μου) και να περιέχει 15—20 διαφόρων ειδών Πνευματικών Άσκήσεων (Δεξιόγραφους, Στοιχειογράφους, Δινύματα, Σχήματα, Άκροστιχίδας, Γρίφους κτλ. καθώς και νέα είδη, άν έχει επινοήσει τέτοια ο συνθέτης.) Άπ' αυτές οί 5 μπορεί να είναι και χαλιζικές «διά τους Γαλλομαθείς». Καί αντίκρ' σε κάθε Άσκησι, πρέπει άφεύκτως να είναι γραμμένη ή λύσις της.

Απαράιτητο επίσης να σημειώνει ο λύτης, κοντά στόνομά του και το ψευδώνυμό του (άν έχει), και την ηλικία του. Όσοι δεν σημειώνουν ήλικία στο τετράδιό της Συλλογής των, κατατάσσονται στην Άνωτέρα Τάξη, είτε ξέρω είτε άγνοώ την ήλικία τους είτε ξεχασαν να τη σημειώσουν είτε τόκωναν επίτηδες. Κι' έπειδή ένας μικρός άδικείται όταν διαγωνίζεται με μεγαλύτερο, γι' αυτό προπάντων οί μικροί έχουν συμφέρον να σημειώσουν την ήλικία τους.)

Και τούτο άκόμη, που το ζητώ πρώτη φορά τώρα, αλλά στο εξής θα το ζητώ πάντα, και για όλους τους Διαγωνισμούς: Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέπει να σημειώνει στο τετράδιό της Συλλογής του, άν λαβαίνει πρώτη φορά μέρος σε όμοιο Διαγωνισμό, ή άν έλαβε και άλλοτα, και τί Βραβείο ή τί Έπαινο πήρε, και σε ποιά Τάξη, την τελευταία φορά. Επίσης και άν έτέθη εκτός Διαγωνισμού. Π. χ.:

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σε Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον προηγούμενο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείον στη Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων για την Α' Έξαμηνία του 1926 κι' έτέθη εκτός Διαγωνισμού στο Γ' Βραβείο της Άνωτέρας Τάξεως.

Η Δήλωσις αυτή πρέπει να είναι γραμμένη στην πρώτη σελίδα του τετραδίου της Συλλογής, εύθως ύστερ' άπό το όνομα, το ψευδώνυμο και την ήλικία.

(Η άλλη Δήλωσις, περί της γνησιότητας των περιεχομένων Άσκήσεων, πηγαίνει στο τέλος, με την υπογραφή.)

Συλλογαί Άσκήσεων διά τόν συμπληρωματικόν αυτόν Διαγωνισμόν είναι δεκταί άπό σήμερα ως το τέλος Αυγούστου. Άπό τις Συλλογές αυτές θα δημοσιεύω κατά προτίμησιν Άσκήσεις στο διάστημα της Β' Έξαμηνίας του 1927, θα τις περιλάβω δέ στον τρέχοντα 230ον Διαγωνισμόν και θα τις κρίνω μαζί με τις άλλες που έχω λάβει για την Α' Έξαμηνία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

233^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ο νέος Διαγωνισμός Δύσεων Πνευματικών Άσκήσεων άρχίζει άπό σήμερα και θα περιλάβη τις Άσκήσεις που θα δημοσιευθούν κατά το διάστημα της Γ' Τριμηνίας, ήτοι εις τα φυλλάδια των μηνών 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αυγούστου.

Όσοι επιθυμούν να λάβουν μέρος, πρέπει να προμηθευθούν τόν απαραίτητον Χάρτην Δύσεων και να συμμορφωθούν με τους λοιπούς όρους του Διαγωνισμού, οί όποιοι έδημοσιεύθησαν εις τόν Ε' Κεφάλαιον του Όδηγού, § 15—26 (φυλλάδιον 5ον, σελ. 46.)

Βραβεία θάπονενμθουν τα όρισμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τα όποια βλέπετε επίσης εις τόν Όδηγόν, Κεφάλαιον 5', § 3—7, (φυλλάδιον 6, σελ. 54).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δόδος Ευριπίδου την 31 Μαΐου 1927.

ΜΕ το σημερινό φυλλάδιο μπαίνω στη Β' Έξαμηνία (Δεκέμβριος-Μάιος ήταν ή Α'). Πώς περάσε κιόλας μισός χρόνος! Έ, έτσι θα περάση κι' ο άλλος μισός...

Δυο διαγωνισμοί προκηρύσσονται σήμερα: ο 233ος των Δύσεων, που είναι για όλους κι' ο συμπληρωματικός του 230ού προς σύνθεσιν Πνευμ. Άσκήσεων, για όσους δεν έχουν λάβει μέρος σ' αυτόν.

Σας συσταίνω το σημερινό διήγημα «Ιστορία ενός Κηροστάτη» της δ. 'Ιουλίας Μακρή. Ο κ. Καμπούρογλου, που έτυχε να διαβάσω το χειρόγραφο «έμεινε έκστατικός», κατά την ίδια του τη φράση.

Η «Αδούρα», το ώραίο έπτανησιακό μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου, που ήταν πρό πολλού έξανηλεμένο, ξαναβγήκε τώρα σε Β' έκδοσι, στη σειρά των «Απάντων». Είναι κομψότατος τόμος με δίσχρωμο εξώφυλλο, σχεδιασμένο άπό τόν κ. Δημητριάδη, άνάλογο μ' εκείνο της «Ισαβέλλας» και της «Αναδυομένης», και τιμάται δρ. 30 έκτος άπό τα ταχυδρομικά.

Ίδω πώς συνέθεσ' αυτό, Προσκοπίακι: Σε δεύτερο γράμμα σου με ρωτούσες για τα ποιήματα αυτά, χωρίς να μου λές ότι τα είχα στείλει με προηγούμενο. Κι' έγω, που δεν είναι δυνατό να τα θυμιαί όλα απέξω, σου είπα ότι δεν τα είδα. Άλλ' άφοι λές ότι σου άπήντησα και στο γράμμα με το όποτον μου τα έστειλες, θα πη ότι τα έχω και δεν ήλθε άκόμη ή σειρά τους άκόρη—Όχι, δεν είναι αυτή ή λέξη που διαβάσεται ίσα!

Είναι άλλη που διαβάσεται άνάποδα και πού δεν τη βρήκες. «Κυδολέξο» λέγεται ένα γεμάτο τετράγωνο άπό λέξεις, στο όποτον όρισόντις και καθεώς διαβάσονται οί ίδιες. Μπορούσε βέβαια να λέγεται «Τετραγωνόλεξο», αλλά έ-

πικράτησε στις Άσκήσεις να λέμε «Τετράγωνον» έκείνο μόνο που σχηματίζεται άπό τέσσερες λέξεις στις τέσσερες πλευρές. Ίδω πάλι άδειμα και των δυο:

Ι Ρ Ι Σ	Ι Ρ Ι Σ
Ρ Ω Μ Η	Σ Η
Ι Μ Α Σ	Ω Μ
Σ Η Μ Α	Σ Ι Ν Α

Άφοι σου συνέδρασαν τόσα, Ίτιά, είσαι δικαιολογημένη. Μόνο προσπάθησε τώρα ν' άναπληρώσης. Αυτό που μου γράφεις για το μακρινό σου σχολείο και για τη δυσκολία που έχεις να πηγαί οέρχεται με το τραίνο—άν και δεν είσαι μόνη σου.—μου θύμισε το θαύμαίο έκείνο ρητό του Ίσοκράτη: «Μή κατόκνει μακράν όδόν πορεύεσθαι προς τοις διδασκόντας τι χρήσιμον έπαγγελιομένους». Άλήθεια, ποιος θα μπορούσε να κάμη άπ' αυτό ένα διςτιχο ή τετράστιχο, στη γλώσσα μας, έπιγραμματικό;

Πολύ χάρηκα που σε ξαναείδα στον κύκλο μας, καλώς μου φίλε Άερινέ. Τι όμορφο το γράμμα σου! Φαντάζομαι πώς και τα κομμάτια που θα μου στείλεις για τη Σελίδα, θα είναι άνάλογα. Καί μ' ήν έχεις καμιά τύψη πώς πιάναίς τάχα τη θέση των μικρών. Σε μένα πάντα υπάρχει θέση και για μεγαλύτερους. Και καθώς θα ξέρεις, έχω πολλούς και πολλές στην ήλικία σου.

Το Μήλον της Έριδος τρελαίνεται για Ιππασία. Κι' έπειδή ο σεΐτης δεν της σελλώνει τη φορά άν δεν έχω την άδεια της κυρίας, ή φίλη μας του γράφει ένα γραμματάκι με άλλο γράμμα και βάζει άπό κάτω την υπογραφή της θειάς της. Φτάνει δηλαδή ως την πλαστογραφία! Έκείνος άνύποτος, όπακούει. Κι' ή φίλη μας καθαλλικεύει τη φοράδα, που έχει ύψος δυο μέτρα, και δρόμο για το δάσος! Δεν γυρίζει παρ' όμα άκούσ' η φωνή της θειάς της να τη φωνάζει... Μία μέρα όμως, στο σταδίο, ή φοράδα την κλώτσησε άσχημα. Καί τώρα μου τα γράφει δ' αυτά άπό το κρεβάτι.—Της εύχομαι περαστικά και... τα παθήματα μαθήματα. Άς είνα' όμως! αξίζει μια Ιππασία στο δάσος, άπάνω σε μια φοράδα δυο μέτρα ψηλή!

Ο Φιλολογικός Όμιλος Νέων Κερκύρας, μ' ένα πολύ όμορφο γράμμα του προέδρου του, μου άναγγέλλει ότι θα έκδοση προσέχως Τεύχος άφιερμένο στον Κερκυριο ποιητή Γεράσιμο Μαρκορά, που συμπληρώνονται 100 χρόνια άπό τη γέννησή του. Το Τεύχος αυτό, άπό 200 σελίδες, θα περιέχει άρθρα των καλύτερων μας λογιών, μελέτες, διηγήματα, ποιήματα, σκίτσα κτλ. και θα έκδοθ' όποτον μου τα έστειλες, θα πη ότι τα έχω και δεν ήλθε άκόμη ή σειρά τους άκόρη—Όχι, δεν είναι αυτή ή λέξη που διαβάσεται ίσα! Είναι άλλη που διαβάσεται άνάποδα και πού δεν τη βρήκες. «Κυδολέξο» λέγεται ένα γεμάτο τετράγωνο άπό λέξεις, στο όποτον όρισόντις και καθεώς διαβάσονται οί ίδιες. Μπορούσε βέβαια να λέγεται «Τετραγωνόλεξο», αλλά έ-

πικράτησε στις Άσκήσεις να λέμε «Τετράγωνον» έκείνο μόνο που σχηματίζεται άπό τέσσερες λέξεις στις τέσσερες πλευρές. Ίδω πάλι άδειμα και των δυο:

Ι Ρ Ι Σ	Ι Ρ Ι Σ
Ρ Ω Μ Η	Σ Η
Ι Μ Α Σ	Ω Μ
Σ Η Μ Α	Σ Ι Ν Α

Άφοι σου συνέδρασαν τόσα, Ίτιά, είσαι δικαιολογημένη. Μόνο προσπάθησε τώρα ν' άναπληρώσης. Αυτό που μου γράφεις για το μακρινό σου σχολείο και για τη δυσκολία που έχεις να πηγαί οέρχεται με το τραίνο—άν και δεν είσαι μόνη σου.—μου θύμισε το θαύμαίο έκείνο ρητό του Ίσοκράτη: «Μή κατόκνει μακράν όδόν πορεύεσθαι προς τοις διδασκόντας τι χρήσιμον έπαγγελιομένους». Άλήθεια, ποιος θα μπορούσε να κάμη άπ' αυτό ένα διςτιχο ή τετράστιχο, στη γλώσσα μας, έπιγραμματικό;

Πολύ χάρηκα που σε ξαναείδα στον κύκλο μας, καλώς μου φίλε Άερινέ. Τι όμορφο το γράμμα σου! Φαντάζομαι πώς και τα κομμάτια που θα μου στείλεις για τη Σελίδα, θα είναι άνάλογα. Καί μ' ήν έχεις καμιά τύψη πώς πιάναίς τάχα τη θέση των μικρών. Σε μένα πάντα υπάρχει θέση και για μεγαλύτερους. Και καθώς θα ξέρεις, έχω πολλούς και πολλές στην ήλικία σου.

Το Μήλον της Έριδος τρελαίνεται για Ιππασία. Κι' έπειδή ο σεΐτης δεν της σελλώνει τη φορά άν δεν έχω την άδεια της κυρίας, ή φίλη μας καθαλλικεύει τη φοράδα, που έχει ύψος δυο μέτρα, και δρόμο για το δάσος! Δεν γυρίζει παρ' όμα άκούσ' η φωνή της θειάς της να τη φωνάζει... Μία μέρα όμως, στο σταδίο, ή φοράδα την κλώτσησε άσχημα. Καί τώρα μου τα γράφει δ' αυτά άπό το κρεβάτι.—Της εύχομαι περαστικά και... τα παθήματα μαθήματα. Άς είνα' όμως! αξίζει μια Ιππασία στο δάσος, άπάνω σε μια φοράδα δυο μέτρα ψηλή!

γαστευσθ' ή, έκαμε στα παιδιά τη γνωστή ερώτηση. Τότε ο δάσκαλος έσκυψε σταυτί του και του φιλούρισε: «Μην τα ρωτάς τέτοια πράγματα, κύριε, γιατί δεν τα έχουμε διδάξει άκόμα». Ο μύθος δηλοί ότι κι' ένας δάσκαλος, χωρίς να είναι κ υός ή άγράμματος, μπορεί να μην προσέξει την άσπεια ερώτηση και να την πάθη.

Ίπποτη ντ' Άρτανιάν, Χρυσή Πεταλούδα, Δημοσύνη, έδωδε βέβαια την έγκριση των ψευδώνυμων σας. Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια κι' έλπίζω να μου γράψετε συχνά.

Όραις Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οί έξης: Ναυτόπουλο, Άλκυών, Άσμενία Δίμνη, Κόρη των Κυμάτων, Φαρσέρ, Σκίπια, Παπαρούνα, Κίρκη, Θέσπις, Θαίς, Μιράντα, Αριστοκράτισσα, Μέλισσα, Ένδοξος Έλλην, Ταπεινό Κυκλάμινο, Διλιάντα, Γκιώνης, Βόσπορος, Ναπολιτάνα και Άνθησμένη Άμυγδαλιά.—Έξτετέλεσα τις παραγγελίες των και τους εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια. Σε μερικά θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Ίωσήφ ο Β' και ο ξενόδοχος» του Άτρεμηνου Εύζωνος. Γνωστότατο άνέκδοτο, που το διηγούνται μάλιστα για πολλούς βασιλείς.—«Καλοσύνη παιδιών» της Μελισσας. Καλό το θέμα. Άλλά ή άρρώστεια των παιδιών ήταν περιττή. Μπορούς να τελειώνες αλλοιούτικα, με τόν γυρισμό των παιδιών στο σπίτι. Και το γράψιμο όχι τόσο στρωτό. Οί φράσεις, σε τέτοιον είδος μάλιστα διηγήματα, πρέπει να είναι μικρές. Οί παρεμπιπτούσες φορώνουν και κουράζουν.—«Το πάθημα του Νίνου» της Άρχοντοπούλας. Νόστιμο, αλλά κακοταπόυλα. Έπρεπε ναταν σύντομο, γοργό, χωρίς να λέν περιττά πράγματα και προπάντων χωρίς να ξαναλέη τα ίδια.—«Έξοχη» και «Φοιχτό βράδυ» του Γαλαζίου Ούρανού. Σίχτοι άτεχνοί άκόμα. Καί λέγω άκόμα, γιατί λίγο τους λείπει να είναι τεχνικοί. Ο Γαλαζίου Ούρανος δεν είναι άπλήρης με το πρώτο! Χρυσή Παπαδοπούλου (εύχαριστώ πολύ και χαίρω που σου είμαι πιά άπαράλιπτη») πρώην Φίλανθον (εύχαριστώ πολύ του χρόνου ίσως θα έχω μυθιστόρημα του Βέρν) Βάρεχον του Κανάρη (βραβεύον έστειλα! το πάθημα θα σε μάθ' να μην έμπιστεύεσαι άλλη φορά τους άγνώστους!) Γιάννην Κυριαγήν (θερμά συλλυπητήρια έγραφα στο προηγούμενο) Άνθριδα (ναί, κι' αυτό έσπαθόμα λογαριάζεται! και μια λύση, γιατί όχι; δεν είναι καμιά ντροπή) Μαύρον (είπα «δεν τα λεί ο Όδηγός») Δίβιον (έστειλα για Βραβείο Β' Τάξεως πρέπει να έγγραψ' και τις μισές τουλάχιστον άπό τόν τελευταίο της Α') Αήιτητον Έλληνα (έστειλα 32 τεύχη. και 4 σπουδον (ίδες σήμερα την προκήρυξη, να μου στείλεις Άσκήσεις

λοκομείο της Νεμέσως.—83. «Άνοιξη» του Άσώτη.—84 και 85. «Άπό το χωριό» και «Άπό τα Φαειδρά» της Μίρκας. Άλλα δεν ευκαίρησα να διαβάσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοείται, άν δεν συνοδεύεται άπό τού δικαίωματος δρ. 10.—Τα έγκρινόμενα ή άνανοούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1927. Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήκουν εις άγρία και δσα άπό Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άγγελος Νίκης, ά. (ποιός είμαι;). Ξανθή Λεοβιοπούλα, κ. (ΡΜ). Κόρης ντ' Γκυζής, ά. (Σωματοφύλαξ). Μαγεμένη Βασιλοπούλα, κ. (Φ). Μαγεμένη Βασιλοπούλα, κ. (ΜΣ). Μαγεμένη Χρυσόμυλλη, κ. (ΚΚ). Τριανταφυλλάκι, κ. (ΒΑ). Άδρα τού Όρφέως, κ. (ΜΒ). Μαύρος Σκελετός, ά. (ΒΣ). Ίολέ, κ. (—). Παπατρέχας, ά. (Θ 13). Βαρώνος δέ Βαλλών, ά. (Σωματοφύλαξ). Βιλλέο, ά. (Σωματοφύλαξ). Λοχαγός ντ' Τρεβίλ, ά. (Σωματοφύλαξ). Βίτων, ά. (ΠΑ). Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Άβαντίς, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεταιται τους φίλους της: Πάνδροσον (έλαδς, έστειλα, εύχαριστώ! είδες βέβαια την έγκριση του ψευδώνυμου σου) Δισκοβόλον του Μύρωνος (δεν πειράζει! μπορείς να στείλεις πολλών φυλλαδίων λύσεις μαζί, φθάνει να μην είναι δημοσιευμένες) Χιονισμένο Ήλιον (κι' ο δικός σου λύσεις δεκτές! συγχαρητήρια για τους γάμους της άδελφής σου! χαίρω που οί φίλες σου είναι ευθουσιασμένες με τα φυλλάδια μου) Νεμεσιν (να τα έκαστησής; λοιπόν τα 24 τετραδιά σου!) Θέμιν (χαίρω που θα λάβης μέρος στην προσοχή Κυριακή, αλλά ένα μόνο άνέκδοτο πρέπει να στείλεις, όποιος έκαμε να γελάσες περισσότερο φαντάσου άν μου έστειλαν όλοι δλα δσα έχουν άκούσει!) Άφροδίτην της Μήλου (έστειλα, χαίρω πολύ που πήρες και ψευδώνυμο για να μου γράψης τακτικά! ναί, άπό τα γράμματά σου κρίνω πως θα μπορούσες να γράψης και για τη Σελίδα! όπωδήποτε δοκίμασε! δεν είναι άνάγκη να έπιτύχης με το πρώτο!) Χρυσή Παπαδοπούλου (εύχαριστώ πολύ και χαίρω που σου είμαι πιά άπαράλιπτη») πρώην Φίλανθον (εύχαριστώ πολύ του χρόνου ίσως θα έχω μυθιστόρημα του Βέρν) Βάρεχον του Κανάρη (βραβεύον έστειλα! το πάθημα θα σε μάθ' να μην έμπιστεύεσαι άλλη φορά τους άγνώστους!) Γιάννην Κυριαγήν (θερμά συλλυπητήρια έγραφα στο προηγούμενο) Άνθριδα (ναί, κι' αυτό έσπαθόμα λογαριάζεται! και μια λύση, γιατί όχι; δεν είναι καμιά ντροπή) Μαύρον (είπα «δεν τα λεί ο Όδηγός») Δίβιον (έστειλα για Βραβείο Β' Τάξεως πρέπει να έγγραψ' και τις μισές τουλάχιστον άπό τόν τελευταίο της Α') Αήιτητον Έλληνα (έστειλα 32 τεύχη. και 4 σπουδον (ίδες σήμερα την προκήρυξη, να μου στείλεις Άσκήσεις

λοκομείο της Νεμέσως.—83. «Άνοιξη» του Άσώτη.—84 και 85. «Άπό το χωριό» και «Άπό τα Φαειδρά» της Μίρκας. Άλλα δεν ευκαίρησα να διαβάσω.

Η Διάπλασις άσπάζεταιται τους φίλους της: Πάνδροσον (έλαδς, έστειλα, εύχαριστώ! είδες βέβαια την έγκριση του ψευδώνυμου σου) Δισκοβόλον του Μύρωνος (δεν πειράζει! μπορείς να στείλεις πολλών φυλλαδίων λύσεις μαζί, φθάνει να μην είναι δημοσιευμένες) Χιονισμένο Ήλιον (κι' ο δικός σου λύσεις δεκτές! συγχαρητήρια για τους γάμους της άδελφής σου! χαίρω που οί φίλες σου είναι ευθουσιασμένες με τα φυλλάδια μου) Νεμεσιν (να τα έκαστησής; λοιπόν τα 24 τετραδιά σου!) Θέμιν (χαίρω που θα λάβης μέρος στην προσοχή Κυριακή, αλλά ένα μόνο άνέκδοτο πρέπει να στείλεις, όποιος έκαμε να γελάσες περισσότερο φαντάσου άν μου έστειλαν όλοι δλα δσα έχουν άκούσει!) Άφροδίτην της Μήλου (έστειλα, χαίρω πολύ που πήρες και ψευδώνυμο για να μου γράψης τακτικά! ναί, άπό τα γράμματά σου κρίνω πως θα μπορούσες να γράψης και για τη Σελίδα! όπωδήποτε δοκίμασε! δεν είναι άνάγκη να έπιτύχης με το πρώτο!) Χρυσή Παπαδοπούλου (εύχαριστώ πολύ και χαίρω που σου είμαι πιά άπαράλιπτη») πρώην Φίλανθον (εύχαριστώ πολύ του χρόνου ίσως θα έχω μυθιστόρημα του Βέρν) Βάρεχον του Κανάρη (βραβεύον έστειλα! το πάθημα θα σε μάθ' να μην έμπιστεύεσαι άλλη φορά τους άγνώστους!) Γιάννην Κυριαγήν (θερμά συλλυπητήρια έγραφα στο προηγούμενο) Άνθριδα (ναί, κι' αυτό έσπαθόμα λογαριάζεται! και μια λύση

σύμφωνα με τούς δρους τοῦ Διαγωνισμοῦ) **Νιδόβη** (ὅχι· δὲν τὸ λέει ὁ Ὀδηγός;) «Σύλλογον Μικροηπειρωτῶν» (νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πρῶτα τί ἐννοεῖτε: νὰ κάμῃ κανεὶς ἓνα μῦθο δικό του, κατὰ μίμηση τῶν Αἰσωπείων; ἢ νὰ στείλῃ ἀπὸ τοὺς Αἰσωπεύς ὅποιον τοῦ ἀρέσει καλύτερα;) **Βὰν Μίττεν** (πολὺ σωστὰ· ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔλαβες τετράδια, θὰ πῇ δι νὰ ἔλαβας τὸ γράμμα σου ἐκείνο) **Ριγολέττον** (μπορεῖς βέβαια νὰ στείλῃς συμπληρωματικὰς λύσεις· ἀλλὰ κάθε φύλλον σὲ χωριστὸ λυσόχαρτο) **Μυστηριώδη Μαρκήσιον** (ἐστεῖλα)· **Ἀρχανιωτοπούλαν**, **Τόλη Παπακωνσταντινοπούλου**, **Ἀναδρομάρη** τῆς **Ἀττικῆς**, **Νόραν**, **Ἰραγούδι** τῆς **Πατρίδος** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΑΡΧΗ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκάτι μέχρι 4 Αὐγούστου).

397. Λεξιγραφικός

Κράτος ἀσιατικὸν
Μ' ὄρο γεωγραφικὸ
Ποῦ δηλοῖ νησί μικρό,
Μὰς γυροῦν στὰ περασμένα,
Ὡς τὰ τώρα ξεχασμένα,
Θλιβερά κι' εὐτυχισμένα.

398. Στοιχειοτονόγραφος

Ποτὲ μου δὲν ἀδίκησα
Ἡ μαύρη, καὶ σὲ χάλι
Μ' ἔφεραν οἱ ἀνθρώποι:
Μ' ἀνέβασαν τὸν τόνο μου,
Μ' ἀλλάξαν τὸ κεφάλι
Καὶ πόλιν με κατάντησαν
Ποῦ στήν Ἀσία βρίσκεται
Καθὼς καὶ στήν Εὐρώπην!

399. Μεταγραμματισμός

Ἄν ποσὼς δὲν με πειράξεις,
Μὲ χτυπᾶν τὰ κύματα.
Τὸ λαϊμὸ μου ἂν ἀλλάξεις,
Ἐρχομαι ἀπ' τὰ κτήματα.

400. Αἵνιγμα

Τὸ ἀσθενικὸ μου
Φυσᾷ, βοῦτζε.
Τὸ θυλικὸ μου
Στριφογυρῶζει.

401. Πλέγμα

α) *

β) *

γ) *

δ) *

ε) *

ς) *

ζ) *

η) *

θ) *

ι) *

κ) *

λ) *

μ) *

ν) *

ξ) *

ο) *

π) *

ρ) *

σ) *

τ) *

υ) *

φ) *

χ) *

ψ) *

ω) *

Α

τικατάστασιν τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν ἀστερισκῶν διὰ γραμμάτων, θὰ σχηματισθοῦν ἑνδεκα λέξεις, αἱ ἐξῆς: ἀντωνυμία ἀναφορικῇ, ἀντωνυμία προσσωπικῇ, πρόθεσις, σύνδεσμος χρονικὸς, νοσῶν-δης τόπος, διακριτικὸς, νουσὸν μεταφορᾶς, μέγα προτέρημα, ἀρχαῖος ναὸς θεᾶς, πόλις τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἐπίθετον.
(Νέον Σχῆμα).

403-405. Λογοπαίγνια

1.—Ποία εἶναι ἡ εὐτυχεστέρα χώρα;

2.—Ποία εἶναι ἡ φαιδροτέρα ἀσθένεια;

3.—Μὲ ποῖον γλύκισμα μαγεῖ-
ρεύομεν;

406. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τάρχικα τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων, καθὼς καὶ τὰ τρίτα
των γράμματα, ἀποτελοῦν δυὸ
νεοῦλληνας συγχρόνους ποιητὰς:

1, Ἡρώς τοῦ 21· 2, Ἀρχαῖος
θεός· 3, Πόλις τῆς Γαλλίας· 4,
Μέγας ἀρχαῖος βασιλεὺς· 5, Προ-
κατακλυσμαῖον ζῶον· 6, Ἀρ-
χαῖος θεός· 7, Τιμωρημένος εἰς
τὸν Ἀδην.

407. Φωνηεντόλιπον ἀπὸ Διπλῶν Κεφάλι

Νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ
ἐν γράμμα εἰς τὰς κάτωθι λέξεις
ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τό-
σαι, τάρχικα τῶν ὁποίων θάπο-
τελέσουν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύ-
που:

* _ * _ * _ * _ *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνά-
γνωσις.

Ὅνος, ἔλος, αὔρα, ἦλος, τα-
χύς, ῥέπω, ὄλος, ἄρτιος.

408. Γρίφος

20 20 30 30
20 κορμὶ 20 καὶ 30 γνώση 30
20 20 30 30
20 30

409. Γρίφος Ἑλληνογαλλικός

Jean que tu aimes—comment?
—plat—hâte-toi!

Νὰ μεταφρασθῇ ἐλληνικὰ καὶ
νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος Γρίφος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν
ἀπὸ τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμὸν (Α' Βραβεῖον)
Συλλογῇ τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 12

157. Ὅνος (δν, ὄς.)—158. Φή-
μη (φι, μι.)—159. Κλῶνος· κῶ-
νος.—160. Βίας· βίος.—161.

Η Σ Α Ι Α Σ 162-166 Διὰ τοῦ

Σ Ο Α Ο Ι Δ: Πάδος, ἄδω,

Α Δ Α Σ Ἀήλος (ἢ Μήδος),

Ι Ο Σ δέρω, δρόμος.—

Α Ι 167-171. Διὰ τοῦ Ο:

Σ Βόσπορος, σκόμ-
βρος, κολοσσός, λοχχοφόρος, νο-
σοκώμος.—172. ΑΙΑΣ—ΑΔΑΣ

(Ἀδάμας, Ἰωλκός, Ἀζαῖα, Ση-
στός.)—173. Πλούσιος ἐστὶν ὁ

ἐν ὀλίγοις ἀρκούμενος.—174. Φί-
λους εὐτυχοῦσι καὶ δυσωχοῦσιν ὁ

αὐτὸς ἴσθι.—175. Le trou.—176.

Après domage—chacun sage.

Σεσπαθώνετε

γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ

στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμήμα.)

Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μετὰ γὰρ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ

μετὰ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΖ'—538]

Ο ΑΝΤΙΤΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝ θὰ αἰσθανό-
τανε ἀπειρη χαρὰ ἂν ἐλάμβανε λίγα

μυρωμένα λουλούδια Μ. Μυστικῶν, ἀπὸ

ἐκείνην, Βασίλισσας στὴς Παπαρούνες,

Βάρκας τοῦ Κανάρη, Βαλάντισας,

Γιούλην Ἀνδρῆ, Γιού-Γιού, Ἑλληνη-
κοῦ Ἰδεώδους, Εὐας, Ζενίδ, Ἑλιο-
γέννητης, Ἡλιόβγαλτης, Ἰνδιάνας,

Λατάνιας, Αἰλάντας, Λέλιας, Λεπτῆς

Μαργαρίτας, Μυρίνης, Μάγισσας, Με-
γάλης Ἑλλάδος, Μηλοχένδης, Μαγε-
μένης Ρεματίας, Ναρκίσσου, Ξανθί-
ππου, Πικρῆς Σιλαβίας, Πανταχοῦ

Παρών, Σιλουέττας, Σγουρόμαλλης,

Τρεκεντας, Φωτεινῶν, Φαίδρας καὶ

Φωτιάς γιὰ στολίσμα τῆς διδασκαλίας

καὶ γιὰ θύμηση αἰώνια τῆς γοργόφτε-
ρης καὶ νοσταλγικῆς τούτης ζωῆς. Δὲ θὰ

τοῦ τάρνηθουν. ἔ; Δ/ος: Παναγ. Δαγρι-
τίκων, Σπάρτη. Ὅσοι ἄλλοι ἐμὲ ἐλίκρη-
νὰ ὁμῶς Μ. Μ. θέλουν, ἔς στείλουν.

[ΚΖ'—539]

Α μετ, σὲ εὐχαριστῶ· ἐπίσης καὶ σέ,

Νέρα.—Μυστηριώδης Μαρκήσιος

[ΚΖ'—540]

Ψ ὄφε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά:

Στείλε εἰς τὴν γνωστὴν Δ/σιν.

Μυστηριώδης Μαρκήσιος

[ΚΖ'—541]

Β ἄρκα τοῦ Κανάρη = Ἐρασμία Πα-
γουλάτου. Μέγας Ἀλέξανδρος

[ΚΖ'—542]

Μεγαλόπρεπῇ Ἰδῇ, ἀλληλογραφεῖς:

Στείλε: Νίκαν Καλοχριστιανική, ὁδὸς

Ἰταλίας, Πάροδος Γαριβάλλη 4. Θεσσα-
λονίκη.

[ΚΖ'—543]

Α ρλέτ, συχώρη με διὰ τὴν ἀργοπορίαν

τῆς ἀπαντήσεως· αὐτὰς τὰς ἡμέρας

θὰ σοῦ γράψω. Ναπολιτάννα

[ΚΖ'—544]

Μ αὔρε Πρίγκιψ, δὲν εἶμαι ὁ Τουφε-
ζῆς. (Σημ. Διαπλ. Ὁ Κελεμὲς δὲν εἶ-
ναι ὁ Τουφεζῆς.) Κελεμὲς

[ΚΖ'—545]

Λ ιλιάννα, Ἐκανδαλιάρ, Σγουρόμαλλ,

Σεργίλ Χίμπα, Νιδῆ, Φωτιά, Ἰνδι-
αγὰ, Χιόνι, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάσια

μεσὺν Διαπλάσεως: Νέμεσις

[ΚΖ'—546]

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΠΑΛΙΑΤΕΣΩΝ», ΑΘΗΝΩΝ

Ε ΕΡΜΗ, συμμαχοῦμε κατὰ τῶν Σομα-
τοφύλων: Σωματοφύλακες! μὴν τὰ

βάζετε με μᾶς, γιὰτὶ δὲν τὰ βγάτετε πέρα.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΟΝΩΝ καὶ ΦΑΛΗ-
ΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, νὰ ἐλπίσουμε στὸν (ΚΖ'—
496) Διαγωνισμὸν μᾶς:

Ὁ Πρόεδρος: Ἀνδρόμεδα

[ΚΖ'—547]

Β λέποντας τὴν καταπληκτικὴν δράσιν τῶν

«ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ», ὑπερβάνοντο καὶ νὰ

λέγωμαι μέλος τοῦ. ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΓΚΥ· ΨΗΞ

[ΚΖ'—548]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΜΗΣ

Α ΠΟΤΕΜΕΣΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΩΝ 1/6/1927

ΔΙΟΙΚΗΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδρος: Ἀτρεμῆτο Εὐδωνάκη.

Ἀντιπρόεδρος: Ἀστρο τῆς Λευτεριάς.

Συνδουλός: Δούξ τῆς Ὀρλεάνης.

Γραμματεὺς: Τραγούδι τῆς Λευτεριάς.

Ταμίας: Λέων Σενεγάλης.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἐσπαθώματος: Ἀθανάτη Ἑλλάδα.

Διαγωνισμῶν: Ἀσπρὸς Κόρακας.

Δημοφιλείας: Φωνὴ τῆς Πατρίδος.

Ἀντιπροσωπεῖν: Διαφροσφῆς Ἑλλάς.

Ἀποκαλύψων: Συρκοῦφ.

[ΚΖ'—549]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΗΡ

Δ ιαπλάσευλα, Διαπλάσευλες,

Σύλλογοι: Ἑρμῇ, Παλιάτσι, Φα-
ληρικῇ Συντροφίᾳ, Φαληρικῇ Ὀμι-
λῇ, Διαπλάσιακῇ Δημοκρατίᾳ, Ἀρ-
σκακιάδης, Δοξασμένη Κρίστῃ, Καρ-
δινολογίᾳ, Μικροηπειρωτῇ, Διαβό-
λῳ, Τράπουλᾳ, Κνωσῇ, Μην ξε-
χάτε τὴν (ΚΖ'—417) ἀγγελίαν μᾶς.

Ὁ τῶν διαγωνισμῶν: ΣΤΑΥΡΑΤΟΣ

[ΚΖ'—550]

Ε ὕχαριστῶ. Νέμεσις. Διὰ τῆς Διαπλά-
σεως σοῦ στέλλω τὰ Μ. Μυστικὰ μὲ
καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἄν θέλεις στείλ-
μας καὶ σὺ. Τσεύχτρα

[ΚΖ'—551]

Ο Τεταρτάτος πυρετὸς ἐνέκυψε εἰς τὸν

Διαπλάσεωσιν καὶ πρῶτος προσεβλή-
θη ὁ Μαῦρος Πειρατής—Σ. Κανελλὰς

ΠΟΥΛΟΣ. ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

ΑΣΠΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

[ΚΖ'—552]

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΜΗΝ

Π ΡΟΚΑΛΕΙΣΘΕ ὅπως ἀναδημοσιεύ-
σῃτε τὴν (ΚΖ'—527) ἀγγελίαν μᾶς.

Ἀραγε πράγματι εἶδετε ΤΩΡΑ δέδοται

γιὰ κείνο ποῦ γράφατε; Τολμᾶτε νὰ τὸ

ἐναρτίσετε; ... Σκεφθῆτε ὅτι σὰς ΠΡΟ-

ΚΑΛΟΥΜΕ. ... Καὶ ἂν ὑποχωρήσῃτε

μὲρὸς στὸ στοιχίμα ποῦ δάδουμε τὸν 500

δρ. (ποσὸν ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ τῆς ἀξίας τοῦ

ὑπερμικροσκοπίου ποῦ χρησιμοποίησαμε

γιὰ τὰ γραμματικάκια τῆς ἀγγελίας μᾶς) δὲν

μποροῦμε παρὰ νὰ σὰς νομίσουμε ΝΙΚΗ-

ΜΕΝΟΥΣ.

[ΚΖ'—553]

«ΚΕ—ΒΑΝ—ΑΡΧ—ΦΡΟ»,

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—347).

Πρῶτον βραβεῖον: Σταυροπούλος,

Δεύτερον: Γεώργιος, Ἐταῖος: Γλυκερία

Χαραυγῇ, Βρανᾷ, Τευφεζῇ. Λοιποὺς

στελλάντας εὐχαριστοῦμεν. Βραβεῖα ἐστά-

λησαν.

[ΚΖ'—554]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΚΕΛΕΤΩΝ

Π ροκνήρυσσιν διαγωνισμὸν ἐκλογῆς

ἔργων κινηματογράφου. Ὁ ἐπιθῶν

νὰ λάβῃ μέρος θὰ γράφῃ ποῖο ἔργο φετι-

νῆς ἐποχῆς τοῦ ἔρεσε περισσότερον συνο-

δεύομενον μετὰ 4 δραχμῆς. Προθεσμία μῆ-

νιαία. Βραβεῖα 4 ἐκλεκτὰ. Στείλατε: Ἀλέ-

κον Σαράντην, Πατησίων 61, Ἀθήνας.

[ΚΖ'—555]

Τ ἄσσομαι στὸ πλευρὸ σὰς, «ΣΩΜΑΤΟΦΥ-

ΛΑΚΕΣ», φωνάζων: ΖΗΤΩ ἡ ΣΥΝΤΡΟ-

ΦΙΑ. ΛΟΛΟΓΩ ΝΤΕ ΤΡΕΒΙΑ

[ΚΖ'—556]